

ALMANACH

XIV. ročníku Literární soutěže
Krajské knihovny Karlovy Vary

ALMANACH

XIV. ročníku Literární soutěže
Krajské knihovny Karlovy Vary

Motto:

*„Obzor se rozpil jako tuš.
Oblaka mlčí.
Na hladině první kapky.“*

*(Vybráno z česko-francouzské sbírky Pobřeží)
Radek Fridrich*

**Radek
Fridrich**

foto: Jan Hrouda

SLOVO PATRONA

Měl jsem štěstí, v únoru před dvěma lety jsem se podíval s přáteli do Normandie. Jezdili jsme autem po klikatých okružkách, projížděli přístavní městečka, zastavovali se na pobřeží, navštěvovali liduprázdné pláže, pili bílé víno, jedli mořské šneky, dívali se na moře a dýchali zhluboka.

Většinou si z cest žádné texty nepřivážím, potřebuji něco více prožitého a v podstatě pohrdám turistickými inspiracemi. Ale zde se stala nějaká výjimka a ze spousty dojmů jsem nakonec vytvořil takové krátké básnické sentence, z nichž jsem vybral motto soutěže.

Ale proč o tom píší? Čtu-li cizí texty, mám naléhavou potřebu intenzivního prožitku, chci s autorem nějak příběhem jít a potřebuji mu věřit. Povídka jako krátký žánr má předpoklad různorodosti tématu. Nejčastější je povídka ze současnosti a tzv. vztahová, ale také historická, futuristická, fantazy a já nevím, jaká ještě. Každopádně musí být, prostě řečeno, alespoň dobrá, aby obstála, což možná vystačí na ocenění v soutěži, ale nestačí na publikační ostruhu. A víte proč? Protože povídka je podceňovaný žánr.

Ze svých zkušeností ze zahraničních veletrhů vím, že soubor povídek se vydává úspěšnému autorovi jako druhá či třetí kniha. Nakladatelé totiž většinou chtějí velký román, který bude poté v mediální diskuzi. Po povídce se toto žádat úplně nemůže. Je trochu v pasti jako poezie, není prostor ji tisknout v novinách či časopisech, je chápána jako literární popelka. Vzpomínám si, jak Charlesi Bukowskému vraceli redaktoři amerických časopisů jeho texty opoznámkované a kladli na autora vyšší nároky tak dlouho, až mu povídku opravdu otiskli. Tato preciznost editorské práce vzala dávno za své.

Jinými slovy, milí literární přátelé, psát povídky je asi pitomost, chcete-li prorazit v současné české literatuře. Pitomost to ale vůbec není jako dobrý trénink osobního vyjádření. Vzpomínám si, když jsem vedl několik let kurzy tvůrčího psaní v děčínské knihovně, že nejvíce zajímavé povídky měla jedna rehabilitační sestra. Měla prostě „voko“ na situace a zajímavě je dokázala v textu vystavět. A tohle „voko“ řada z vás už docela má. Takže nezbyvá, než pracovat na svém stylu stále dál, tzn. dívat se a vnímat; a číst další povídkáře, třeba Raymonda Carvera nebo Michela Fabera, ty bych vám doporučil.

Váš Radek Fridrich

VYJÁDŘENÍ POROTY

Čtrnáctý ročník literární soutěže – motto patrona, básníka Radka Fridricha z česko-francouzské sbírky *Pobřeží* – osmadvacet povídek – deset nejzajímavějších vybraných a vydaných v tomto sborníku.

Jako obvykle přišlo množství povídek klasických, s větší či menší obratností popisujících jednu dějovou linii, soustřeďujících se na nemnoho postav, které se prakticky nemění, a na situaci, která je dovedena k pointě.

Ty nejlepší často zachycují konkrétní situaci, jež je zároveň metaforou situace životní. V *Letní* muž rekapituluje minulost a při tom kope jámu, dlouho nevíme, zdali hrob či základy budoucího domu. V *Horách* se člověk připravuje na zimu – a až pointa odhaluje, že ji nemusí přežít. Sněhová bouře prověřuje rodinné vztahy ve strhující povídce *Intuice?* Dvě jsou dobře napsané vzpomínky na nelehké dospívání; liší se mírou realističnosti i vyzněním – *Noční zápas* a *Sokrates*. Smysl pro napětí osvědčuje hororová fantasy *Na konci cesty...* A *The Edge of Heaven* propojuje literaturu s hudbou, pod řádky jako by se postupně rozezněl Pěta a vlk, jazz, Wham! – a nakonec Bach.

Objevily se i tzv. povídky rezonanční, stavějící na myšlence, symbolech a atmosféře, nesmírně obtížný povídkový druh, o něž by se měl autor pokoušet až ve chvíli, kdy ovládne techniku psaní. Bylo jich několik, ale nakonec se variace *Nechtěj znát pravdu* do sborníku probojovala jako jediná.

Dvě povídky vycházejí z mytologie – a shodou okolností jsou to podle mého mínění ty nejlepší. Travestie *Ani bůh nerozumí ženám* je zpracováním mýtu o Diovi a Európe; autor(ka) osvědčil(a)

vynikající smysl pro dialog a situační i jazykový humor (Hádes se stává nadlouho mým oblíbencem). A *Tam, kde se rodí mraky*, jakési romaneto naruby, je dramatickým obrazem amazonské legendy přesazené do našich poměrů, stavějícím na kontrastu mezi banalitou a zázrakem.

Oproti loňskému ročníku přišlo méně příspěvků, ale jinak bylo všeho více. Nabídnutých témat, pozoruhodných myšlenek, jazykových stylů i povídkových druhů. Ubylo snad jen humoru – a přibýlo temnoty...

Přejme si, aby se jejich poměr proměnil i v reálu.

Petra Richter Kohutová

STATISTIKA

Celkem přišlo **28** povídek.

Z Karlovarského kraje přišlo **10** povídek, z toho **6** přímo z Karlových Varů .

U **4** povídek nebylo označeno místo, kde jejich autor žije.

Nejvzdálenější místo, odkud přišla povídka, jsou Vávrovice u Opavy.

Povídky přišly také z Prahy, Mladé Boleslavi, Chebu, Ochozu u Brna, Libavského Údolí, Podbořan, Nového Hrozenkova, Horního Slavkova, Ostrova, Aše, Starých Splavů, Vyškova, Bojkovic a Šumperku.

Průměrný věk přispěvatelů je **33** let.

Nejmladšímu autorovi je **15** let (žena) a nejstaršímu **70** (muž).

Ženy poslaly **20** povídek, muži **8** povídek.

Průměrný věk žen-autorek je **31** let.

Průměrný věk mužů-autorů je **35** let.

VÍTĚZOVÉ

1. místo | **Jolana Schwarzová** | V horách
2. místo | **Tereza Kučírková** | Tam, kde se rodí mraky
3. místo | **Dagmar Svobodová** | Na konci cesty

CENA POROTY

Tereza Kučírková | Tam, kde se rodí mraky

OBSAH

Ani Bůh nerozumí ženám	13
Intuice?	21
Letní	31
Na konci cesty	37
Nechtěj znát pravdu	49
Noční zápas	57
Sokrates	65
Tam, kde se rodí mraky	75
The Edge of Heaven	85
V horách	95

Vládnout
nebesům je
práce na
plný úvazek
Občas ale
každý
potřebuje
chvilku
oddechu, i
mocný bůh
hromu a

Ani bůh nerozumí ženám

Rostislav Aubrecht

26 let

Most

Pracuji jako architekt, ale naskytne-li se volná chvíle, vyplním ji třeba právě psaním, které beru především jako zábavu.

Vládnout nebesům je práce na plný úvazek. Občas ale každý potřebuje chvilku oddechu, i mocný bůh hromu a nebes. A tak si vyrazil do světa pročistit mysl. Nohy, někdy i křídla, to podle nálady, ho nesly krajinou. Pozoroval obyčejné lidi i panovníky při jejich každodenních starostech. V tom ho do očí udeřila krása, jakou nikdy nespatriil. Ani on, nejvyšší ze všech bohů, nestvořil kdy něco krásnějšího, než byla ona. Uviděl Európu.

Ať bůh či nebůh, pěkná ženská udělá s každým chlapem to samé. Cívil a toužil po tom poznat ji a být jí nablízku. Jenže při představě, že by na ni měl promluvit, se mu rozklepala kolena. Najednou mu došla slova, zůstaly jen obavy. V hlavě mu vířily všemožné scénáře, co se může pokazit. Jakmile přijde na něžné pohlaví, je bezradný i pán nebes.

Dlouhé minuty ji obdivoval se zatajeným dechem (tedy šmíroval), načež se Európa otočila a zahlédla ho. Nezmohl se na nic jiného, než utéct, jak zpráskaný pes. Domů na Olymp se vrátil skleslý. „Nazdar, Die!“ zdravili ho, ale on na nikoho neměl náladu. Co ho to popadlo, vždyť je nejmocnější ze všech bytostí na Zemi. Může mít, co si zamane! Když ona byla děsivě nádherná...

Obraz Európy nedokázal vytěsnit z hlavy. Usoudil, že se nemůže tak snadno vzdát. Vzal kus papýru, stonek rákosu namočil do inkoustu a rozepsal své milostné vyznání. Nervozita si s ním pohrávala stejně, jako to dělá zimnice. Ruce se mu třáslly natolik, že při namáčení rákosu převrhl nádobku s inkoustem a rozlil ho po celé obloze. Obzor se rozpil jak tuš, což nezůstalo dlouho bez odezvy. Na dveře Diovy komnaty zaklepal Hélios.

„Co vyvádíš, Die? To si vezu slunce po obloze a najednou tma jak v pytli...“

„Promiň, převrhl jsem inkoust.“

„Aha... Komu píšeš?“

„Do toho ti nic není! Nezapomeň, že máš práci, která nepočká. Musíš dovézt slunce na západ.“

„Je mi to jasný. Ženská,“ Hélios se vydal zpět ke svému kočáru. Zeus zmáčený kus papyru zmuchlal a zahodil. Zamknul se v komnatě a spílal sám sobě. Proč je tak těžké napsat hloupý dopis? Byl z toho zoufalý. Na celý den se v tichosti pohroužil do svých myšlenek. Na oběti ani modlitby lidí, obracejících se k nebesům, nereagoval. Když Zeus mlčí, i oblaka mlčí.

Navečer ho ze zadumání vytrhlo hlasité bušení na dveře. No jo, dnes se přeci koná porada o osudu světa, skoro na ni zapomněl. Přijdou všichni Olympané spolu s několika dalšími členy panteonu. Neochotně vstal z pohodlné postele, z misky položené na stolku si utrhл pár hroznů a vydal se k zasedací místnosti. Čekalo se pouze na něj, ostatní se již usadili na svých místech.

„To je dost,“ pronesla Athéna, „konečně můžeme začít.“ Athéna se ujala slova jako hlavní přednášející. Její hlas však pro Dia představoval jen nejasný šum kdesi v pozadí. Nevnímal jednotlivá slova. Význam její řeči mu zcela unikal. Myslel jenom na Európu.

„Die? Die!“ okřikla ho Athéna a vrátila ho tím zpět do reality. „Mohl by ses soustředit?! Máme neodkladné záležitosti k řešení.“

„To by nemohl, zas myslí na ženský,“ vtrhl do místnosti uřícený Hélios, jemuž pro dnešek šichta skončila.

„Vážně, Die? To ti, i po tisíci letech, může nějaká lidská slečinka zamotat hlavu?“

„Kdybyste mi místo posměchu raději poradili,“ ohradil se Zeus, „pak bych se třeba mohl soustředit i na tu potopu nebo co to tu plánujete.“

„Ano, ano, potopa. Skvělý nápad, skvělý. Hodně dušiček pro Háda, hodně,“ nadchl se pro nápad Hádes.

„Měl si ji vzít podívat se na západ slunce. Dneska se mi fakt poved,“ pochlubil se Hélios.

„Válka!“ vykřikl s rázným bouchnutím do stolu Áres. „Válka je jediné možné řešení! Když se všichni chlapi pozabíjej,

časem ti podlehne i tahle.“

„Ano, ano, válka. Skvělý nápad, skvělý. Hodně dušiček pro Háda, hodně.“

„Ale no tak chlapci, proč hned ta násilná řešení,“ vložila se do hovoru Afrodita, „úplně by stačilo, dát jí najevo svou lásku, obejmout ji a donést jí nějakou krásnou květinu. Něha je klíčem k ženskému srdci.“

„Ano, ano, láska až za hrob. Taková, kvůli které by byl člověk schopný zabít. Skvělý nápad, skvělý. Další dušičky pro Háda.“

„Větší blbost jsem jaktěživ neslyšel... hhhh... Nejlepší způsob, jak sbalit porádnou štabajznu, ...eeee.... je jí vopít,“ řekl vínem opojený Dionýsos.

„Na ženu se musí chytře, pečlivě promyslet každý krok,“ nechala se slyšet Athéna, „žena touží po emoční bouři a po tom, co nemá. Musíš jí dát najevo, že se ti líbí, ale zároveň nelíbí. Že po ní toužíš, ale netoužíš. Musíš být hodný, ale současně trochu drzý. Chápeš ne?“

„Ani trochu,“ odpověděl Zeus.

„To je tak těžký to pochopit?“

„Ano!“ zvolali jednohlasně Zeus, Apollón, Áres, Hádes, Poseidón, Héfaistos, Hélios, Dionýsos i Hermés.

„Hihhi,“ zahihňala se Afrodita.

„Chce to velký gesto, něco, co ji úplně odrovná. Být tebou, ulovila bych toho největšího a nejsilnějšího lva a přinesla jí jeho hlavu,“ vyjádřila svůj názor Artemis.

„Kdepak, žádná kýčovitá gesta. Neslibovat vzdušné zámky. Já bych se držela při zemi,“ dodala Déméter.

„Ženy chtějí zažívat dobrodružství stejně jako muži. Vem ji na cesty, proplujte spolu širým světem třeba až k Atlantidě,“ navrhl Hermés.

„S tím plutím by se dalo souhlasit,“ připojil se Poseidón,

„Skylla s Charybdou by si snad daly říct.“

„Má moudrá sestra pravdu měla, když velká gesta předkládala. Jen v provedení se zmýlila, netřeba darovat hlavu lva. Báseň je tím, čím ženu potěšíš,“ hlaholil s rukama zdvyženými v teatrálním gestu Apollón.

„Ne, ne, báseň ne. Špatný nápad, špatný. Málo dušiček pro Háda, málo.“

„Báseň už jsem zkoušel...“ posteskl si Zeus.

„Pardón, ale pojďme se zas chovat jako dospělí. Vládneme světu a nemůžeme celou noc řešit otcovi milostné avantýry. Navrhuji tuhle debatu ukončit. Jestli k tomu chce snad ještě někdo něco dodat, má teď poslední šanci,“ rozhodla rázně Athéna.

„Je to starej prasák a chlívák!“ neodpustila si poznámku Héra. „Měli bysme ho zavřít do chlíva, stejně jako tam zavíráme chovný bejky!“

„Hmm... Bejky říkáš,“ zamyslel se nahlas Zeus.

Zasedání o budoucnosti života na Zemi se protáhlo dlouho do noci, ale Zeus odcházel spokojený. Osud lidstva ho moc nezajímal. Nyní však již věděl, jak si získá spanilou Európu. Znovu nad tím zauvažoval a zdálo se mu to geniální. Je paradox, že s tím nápadem přišla zrovna jeho žena Héra, jenže ona to nemyslela vážně, chtěla ho jen urazit. Jako býk nebude muset mluvit a Európa z jeho zvířecí tváře těžko něco vyčte. Málokdo dokáže číst pocity ve tváři dobytka. Zamaskuje tak svou nervozitu a v nové podobě si možná ani Héra nevšimne, že se zas vytratil ze svých komnat. Samozřejmě dávno ví o jeho občasných záletech i jinam, ale těch poznámek, co kolem toho vždy má, z toho mu jde hlava kolem.

S nadcházejícím ránem se proměnil v býka. Všechna čtyři lýtka se mu začala rozpalovat při vzpomínce na Európu. Vrhł na sebe vědro s vodou, aby se trochu ochladil a jeho srst získala blyštivý třpyt ve světle vycházejícího slunce. Trocha vody vychrstla i povrch zemský a na hladině moří se objevily první kapky. Krátká

přehánka přinesla blahodárný déšť, jenž zavlažil půdu a zajistí bohatou úrodu.

Zeus našel Európu na stejném místě jako předešlý den. Přiblížil se jako statný a mejestátní, přesto však krotký býk a ona jím byla okouzlena. Brázdili spolu vrcholy hor i mořské zátoky, nakonec ji s sebou vzal na Krétu, kde jí zjevil svou skutečnou podstatu. Po prvotním šoku se Európa uklidnila, nicméně se v ní probudil pocit viny.

„A co Héra, Die? Jak k tomu ona přijde, když tu spolu zůstaneme?“

„O Héru se nestarej, ona je... tolerantní. Mám ji rád, ale věčnost je věčnost. Kdybychom alespoň každý pobývali na vlastní hoře.“ Poté jí vyprávěl, jak mu učarovala, když ji poprvé spatřil, jak po ní toužil, ale její krása ho polekala, jak jí psal dopis plný něžných slov, i jak hledal rady u ostatních bohů.

„To jsou pěkně blbý nápady,“ přerušila ho Európa, „já ti teda odhalím způsob, jak získat ženu svého srdce. Musíš zvednout zadek a prostě to zkusit! Někdy to nevyjde, ale je to jediná cesta. Žádné lsti a plány, to jsou jenom vaše přihlouplé božské manýry! Oháníte se věčností a nesmrtelností, jenže to my lidé nemáme. My musíme žít teď a tady, jak nejlépe umíme. Chytnout každou příležitost za pačesy, protože tisíc let na další čekat nemůžeme. Nesmíme se nechat strachem ochromit. Samozřejmě děláme chyby, často sami nevíme, kudy dál. Každopádně vydat se špatnou cestou je lepší, než zůstat stát, protože jsi o jednu možnost blíž té správné. Ale tomu vy nemůžete rozumět.“

Zeus se zastyděl. Opravdu do teď nechápal, nikdy se nad tím ani nezamýšlel. Nejenže nerozumí ženám, vždyť on nerozumí lidem obecně! Asi by se měl častěji toulat lidskými královstvími a pokukovat po ženách, aby se něčemu přiučil. Inu dostal lekci, z níž je třeba se poučit. Naštěstí pochopil, co se mu Európa snažila sdělit. Až se příště zamiluje, nebude váhat a plýtvat časem, bude konat. Promění se na první zvíře, které mu vytane na mysli. Třeba na krтка.

Tom má
jeden batoh
na zádech,
jeden na
prsou. Ve
vzduchu to
hučí. Bojují s
protivětrem
Začínám
pocítovat
vyčerpání

Intuice?

Josefa Růžičková

Moc ráda čtu a psát jsem chtěla od malička, jen mi nezbýval čas.
To se teď změnilo!

Větve mohutného smrku jako by chránily rozcestník pod ním. A Tomáše vedle něho. Malé podhorské nádražíčko. Vystupuje nás asi deset, polovina s běžkami. V mírném větru víří sněhová krupička.

„Čau, Tome. Sněží.“

„Čau, Patricie. Tohle ještě nic není. To, co přijde, bude horší.“

„Myslíš?“

„Nemyslím, vím. Díval jsem se na tři servery. I v tom, kdy to sem dorazí, se docela shodnou. U nás si dáme jen čaj a okamžitě vyrazíme, ať nás to nechytne cestou. Sněhová bouře...“

Úsměv. Bere mi lyže i batoh. Gentleman byl už tehdy...

„Vypadáš jak smrtka, Patulko, Raději se nesměj. Máš krásné bílé zuby, takže by pak podoba byla přímo dokonalá.“

Vždycky jsme si navzájem ze sebe stříleli. Tenkrát...

„Ty býváš po prodělaných virózách nebo chřipkách svěží jak jarní vánek, nemýlím-li se.“

„Jo, jen mně dát kosu na rameno.“

„Zvládneš ten výstup?“

„Jo.“

Červenooranžová bunda s odznakem Horské služby na rukávu tvrdě vystupuje ze zasněžené silnice zkrášené krajkou pneumatik.

Tom zastavuje. Tady, mezi dvěma vilkami je průhled na cíl naší cesty. Sněžení ustává, ale horu nevidíme. Tom pokrčí rameny, zrychlí.

„Těšíš se? Dva pod nulou, prašan...“

„A vidina sněhové bouře razící si cestu z Polska přímo na nás,“ doplňuji.

„Předejdeme ji.“

„Tome, ta profesorka a ten její syn, co půjdou s námi, jsou trénovaní, zdatní?“

„Jsou to sestra a synovec našeho náčelníka. V létě ho tam navštívila. Sama. Představil mi ji. Moc toho o nich nevím. Ona má psát nějakou náročnou vědeckou práci, ale nemůže se soustředit, protože se nedávno rozvedla, a tak chce tyhle jarní prázdniny se synkem strávit někde, kde je klid a co nejmíň civilizace. Náčelník, jí navrhl tu naši chatičku pod vrcholkem Sněžníku.“

„Kolik mají roků?“

Bojím se, že po těch deseti dnech boje s pravou chřipkou budu všechny svým pomalejším tempem zdržovat. Nejsm ještě ve své kůži.

„Nóó, ona vypadá tak na čtyřicet plus minus a klukovi je tak jako mé Aničce dvanáct. Jestli jsou trénovaní, nevím.“

Kéž by to byly lemry líné, přímo shnilé!

„Za půl hodky je jdu vyzvednout na autobusové nádraží. Než vyrazíme, podívám se na aktuální předpověď počasí. Tou se bude řídit i naše tempo.“

Předpověď je špatná. V Krkonoších očekávají vichřici do dvou hodin. Ten hlavní proud má směřovat právě na Krkonoše. Jeseníky má zachytit okrajem.

Jen okrajem. Zachytí? Nezachytí?

Profesorka vypadá unaveně, vyčerpaně. Ne že bych jí to přála, ale ta asi nebude hnát nahoru tempem ohaře zachytivšího stopu. A synáček?

2

Na, podej paní ruku, představ se reaguje pohozením hlavy a nesrozumitelným zamumláním. Ruku nepodá. To se teď prý nenosí. A na ty kilometry stoupání se zrovna netěší. A vůbec: Co je to tu za neandrtálce, že tu nemají ještě lanovku!

Hajzlík! Nebude to pohodová cesta.

„Olivere, nějak se opožďuješ,“ stará se maminka. „Nějaký problém?“

„Lepí se mi to.“
Tomáš kontroluje skluznice: „Vždyť tam nic nalepeného nemáš! Trochu ti to přemáznou. Pro jistotu.“
„Děkuji,“ napovídá maminka.
A zas je pozadu.
„Už tam budeme? To je tam ta chata, na kterou jdeme, že?“
Ukazuje na mohutnou budovu bývalé ozdravovny kousek od nás.
„Kdepak! Říkala jsem ti přece, že jdeme na malou chatičku horské služby a že je až pod vrcholem. Podívej, tamhle někde.“
„Děláš si prdel?“
„Říká se legraci. Ale legraci si teď nedělám.“
„Až tááám?! Tam nevylezu.“
„Vždyť hraješ hokej, trénuješ, jsi pátý největší ve třídě, tak proč si myslíš, že nevylezeš?“
„Měli jsme jet radši někam, kam se dá dojet autem.“
„Víš, že si auto vzal taťka.“
„A mám strašnou žízeň.“
„Máš přece v batůžku termosku.“
„S čajem.“
„A nemáš colul?“
„No, mám.“
„Je bez bublinek. To není ono. Tu si strč... někam.“
Setkává se s mým pohledem.
„Teda: do batohu,“ upřesňuje.
„Byla přelévána,“ omlouvá se maminka.
Tohle mi udělat Petr, když byl v jeho věku...
Před ozdravovnou je sněhulák. Veliký, s hrncem na hlavě, s mrkví místo nosu, s černými uhlíky místo zubů, s opravdovým koštětem v podpaží. Oliver si ho musí nafotit zprava, zleva, s větším i menším odstupem.
Čekáme. Tom s obavou pozoruje pozadí hory barvící se do tmavé šedi. Hora se na ní ještě zřetelně rýsuje. Tomáš je však

znepokojený. Kouká do mobilu.

„Ta vichřice už zachvátíla polovinu Krkonoš a žene se na východ, tedy sem,“ upozorňuje, „pokud nezrychlíme tempo, převálcuje nás to někde na cestě.“

Profesorka potichu domlouvá synáčkovi.

„To nevádí, když bude vichřice. Já se jí nebojím,“ dělá hrdinu.

„Když sleduješ sněhovou bouři ve filmu a sedíš si se zkříženýma nohama v křesle v teplém pokoji, je jasné, že se nebojíš. V realu je to strašně nebezpečná situace. Zažil jsem takovou před pár roky. Kolem nás to hučelo, bílá tma nás oslepovala, šli jsme přímo proti větru. To strašně bralo síly. Ta dívka, co šla se mnou, padala únavou. Museli jsme se zastavovat, musel jsem ji podpírat. Do chaty se dovekla z posledních sil.“

Ta dívka jsem byla já.

„Asi zveličujete,“ usmívá se Oliver.

„Vůbec ne. Jen zamlčel to nejhorší. To, že tu dívku posledních pár metrů už nesl v náručí.“

„Nóóó?“

3

Snad to zapůsobilo. Šlape jak hodiny. Potíže s výstupem má spíš jeho mamka. Ale snaží se.

Tom zvedá stále hlavu k obloze. Moc z ní nevidí, jsme v lese. Bumbříčkovi se zdá, že už dlouho nebylo „vzrušo.“

„Mám hlad,“ sděluje nám.

Zatím je ticho. Napjaté. Jako ticho před bouří.

Zastavujeme.

Maminka nabízí chleba se salámem a sýrem. To ne. Viděl přece, že balila i čabajku. Ta je ale někde úplně dole v batohu. V tom jejím. Udusá sníh lyžemi a vyhazuje věci na sníh, aby hledání urychlila. Konečně! Na první pohled vidím, že kluk hlad nemá. Převaluje sousta v puse z jedné strany na druhou a my čekáme.

Tom vytahuje mobil.

„To je strašný. Už je to v Orlických horách. Musíme nasadit pravidelné tempo už bez zastávek, nebo nás to fakticky převálcuje. Anebo: Sjedeme dolů, vrátíme se a zítra ...“

„A zítra to budeme vystupovat znova? Tak to teda ne,“ soudí Oliver.

„Výborně. Platí první varianta. Já budu udávat tempo. Ty, Olivere, půjdeš hned za mnou / ne abys mi šlapal na lyže / a dámy si určí pořadí za námi. Zvolím rozumné tempo, ale bez zastávky, jak jsem řekl“, řeší svízelnou situaci Tomáš.

Jsme u největšího stoupáku.

My ženy nestačíme těm dvěma vpředu.

Teď zastavují. Proč? Co to zas bude?

Tom mi odebírá batoh.

Bráním se: „Já to zvládnou.“

„Nezvládneš. Už to začíná.“

Nevěřím svým očím: Oliver mění svůj lehký batoh za mamčin těžký.

Tom má jeden batoh na zádech, jeden na prsou. Ve vzduchu to hučí. Bojuji s protivětrém. Začínám pocítovat vyčerpání. Zvládnou to v téhle kondici?

Vítr přichází z polské strany hor a zesiluje. Jako tenkrát... Ve vzduchu víří sněhové vločky. Viditelnost se snižuje. Probíjíme se proti větru. Jako tenkrát... Tomáš dělá mimořádnou zastávku kvůli stažení kapucí až k obočí a vytažení šál přes nos až k očím.

Oliver pípne: „Mamko, jsem tady s tebou, neboj.“

Postupujeme bílou tmou. Nevidíme stromy po stranách cesty. Podle hukotu v korunách nad našimi hlavami soudím, že jsme ještě v pásmu lesa, a ne kleče. Těsně před pásmem kleče budeme muset odbočit na úzkou lesní pěšinu. Je to úplně nenápadná odbočka. Jak ji Tomáš objeví, když není vidět na krok?! Když ji mineme... raději nedomýšlet! Pocítuji slabost čím dál víc. Stoupání je prudší, vystupujeme „stromečkem“. Posilu, potřebuji posilu! Že

bych sundala batoh a vzala si z něho čokoládu, kterou jsem si tam dala, kdyby bylo nejhůř, nepřipadá v úvahu.

„Patricie!“ zachycuji z poryvu větru. Tomáš mne uvidí, až když mu šlápnu na špičku lyže.

„Dobrý?“

„Jo.“

Přesunuje se dopředu. Dělá se mi mdlo. Teď už je to na andělu strážném!

Do mezírky mezi poryvy větru se vešlo Tomovo: „Díky Bohu, odbočka!“

Už jenom dvě sta metrů! Stojím opět pevně na nohách. Zázrak!

Po pár doušcích horkého čaje se už na sebe usmíváme a sdělujeme si zážitky.

4

„Měli jste pravdu s tou vichřicí v reálu. Jsem blbec. Sorry,“ omlouvá se Oliver.

A když už pak spí, omlouvá se za jeho chování i matka. Vysvětluje, že to jeho chování je jenom reakcí na odchod otce z rodiny.

Když s Tomem umýváme a uklízíme nádobí po večeři, ptám se, jak poznal, kde odbočit.

Krčí rameny: „Tak nějak intuitivně.“

Opřel se.
Otřel si
z pocené
čelo a
přitom se
zahleděl do
nebe. Byl
horký letní
den a v lese,
kde se
zrovna

Letní

Ivana Štulířová

34 let

Libavské Údolí

Autorka se ráda věnuje literatuře – v teplých letních dnech v hamace pod vzrostlým ořešákem, v chladnějším dnech v křesle zabalená do deky. Kromě fikčních světů se zajímá také o lingvistiku a psychologii. Ráda poznává svět. Hlavně skrz chuťové buňky. Jako své nejdůležitější pracovní poslání vnímá připravování mladých lidí na zkoušku dospělosti.

Opřel se. Otřel si zpoceně čelo a přitom se zahleděl do nebe. Byl horký letní den a v lese, kde se zrovna nacházel, se nepohnula ani větvička. Mezi stromy pronikaly paprsky slunce, které i uprostřed lesa pálily na kůži. Přál si, aby se zatáhlo. Vzal do ruky lopatu, zaryl ji do země a odhodil hlínu na již vykopanou haldu za sebe. Miloval les. Miloval dlouhé procházky přírodou. Miloval toto místo. A podle toho si také vybíral ženy. Svou manželku, se kterou chodili na dlouhé túry, spávali pod širákem a sledovali spolu hvězdy, i svou současnou partnerku, která byla vlastně stejná. Skoro by se hodilo říci na vlas stejná, ale to by nebyla pravda – jeho manželka byla bruneta a jeho partnerka měla vlasy barvy slámy. Obě s ním ale trávily rády čas v přírodě. Obě s ním byly ochotné spát v lesích. Ani jedna z nich nepotřebovala ke spánku hotely, hvězdičky, all inclusive. To mu na obou imponovalo. Kamarádi mu záviděli, že si umí najít skromné ženy do nepohody. A on byl na tento svůj um hrdý.

Jenže potom se něco zvrtilo. „Nikdy nic neděláš pořádně!“ rezonoval mu hlas manželky v hlavě mezitím, co odhazoval hlínu na hromadu za sebou. „Nemůžu se na tebe spolehnout! Mohl bys aspoň jednou udělat to, co slíbíš?!“ Práce ho uklidňovala. „Ty jsi zapomněl vyzvednout děti ze školky?!“ Rytmické házení lopatou mu pomáhalo třídit si myšlenky a uklidňovat se. „Posloucháš mě vůbec?!“ Zarazit lopatu do země, přišlápnout, nabrat hlínu, hodit za sebe, zarazit lopatu do země... Stále to stejné dokola.

Znovu se opřel o násadu lopaty. Znovu si otřel zpoceně čelo. Znovu pohlédl na nebe. Konečně se na blankytně modré obloze objevily první mráčky. Zajásal, že bude lépe, že se snad trochu ochladí.

V tom se mu na čele objevila vráska. Zase na ni myslel. Věřil, že budou celý život spolu, že budou mít to idylické manželství bez hádek, že se budou milovat, ctít a pomáhat si, dokud je smrt nerozdělí. Kdyby se ho někdo zeptal ještě před pěti lety na jeho manželství, řekl by, že je perfektní. Už nějakou dobu přemýšlel nad

tím, kdy se to zvrtilo, kdy se začalo jeho manželství rozpadat. Zase se chopil lopaty a začal házet.

Perfektní život, perfektní žena, perfektní manželství a dvě děti. Dvě děti! To bylo ono! To bylo to místo, kde se to celé změnilo! S dětmi najednou nebylo dost dobré vandrovat, s dětmi se nespí pod širákem. Děti mají v noci spát, nikoliv pozorovat hvězdy! Během mateřské si našla nové kamarádky v dětském centru. A najednou jí jejich život nebyl dost dobrý. Chtěla moře, nechtěla vařit, chtěla paní na úklid, dožadovala se chůvy, aby mohla v pátek a v sobotu večer s kamarádkami do baru, vydupávala si více peněz, aby si mohla kupovat značkové oblečení. A to nechtěl on. Tak se hádali. Tedy – ona se hádala.

Opět se opřel o lopatu. Otřel si čelo. Zahleděl se na nebe, které se stále více plnilo mraky. Pousmál se. Už věděl, že bude brzy pršet. Těšil se na to. Napil se vody z lahve, kterou si s sebou donesl a v duchu jeho nové lásky byla ze skla. Došel se opláchnout k jezírku, které bylo jen pár kroků od místa, kde kopal. Vrátil se k lopatě a započaté práci.

Rytmickou prací zapudil myšlenku, že by se to, co se stalo s jeho manželstvím, mohlo stát i s jeho partnerským vztahem. I když si byly obě podobné, každá byla jiná. Jeho současná partnerka s ním, na rozdíl od jeho manželky, chtěla žít v přírodě. Jeho manželka křičela, když zjistila, že koupil pozemek v lese na místě, které tolik miluje, že tam chce postavit dům a přesunout je pryč z města, pryč od lidí, pryč od nóbl přítelkyň. Jeho partnerka doslova skákala radostí, když zjistila, že má pozemek v lese, na kterém chce postavit co nejméně ekologické bydlení – pryč z města, pryč od lidí, pryč od nebezpečných zplodin. Plánovala si, kde bude skleník, kde si bude pěstovat bylinky a on byl po dlouhé době zase šťastný. S ní byl šťastný a štěstí se vždy rozplynulo po návratu domů. Křik, hádky, vyčítání. Manželka už si nebrala servítky a křičela na něj i před dětmi. On se hádat nechtěl. On nechtěl křičet. On chtěl

klid, své štěstí a chtěl, aby byly šťastné i jeho děti. I když vypadal na venek relativně vyrovnaně, což jeho manželku popouzelo k mnohem většímu křiku, uvnitř něj to vřelo, uvnitř něj se kupil hněv a on na sobě sám cítil, že nebude trvat dlouho, než jeho pomyslný pohár přeteče a on exploduje.

V dále se ozval hrom. Přerušil jeho přemýšlení. Věděl, že pokud si nespíší, nestihne to, co si naplánoval. A toto musel udělat ještě dnes, ještě teď. S tím, jak se zvětšovala jáma pod ním, se mu postupně ulevovalo. Opouštěl ho vztek na jeho ženu, se kterou se posledních pár měsíců hádali. Opouštěl ho vztek na sebe samého, že opustil manželku, děti a našel si novou partnerku. A odpouštěl si za to všechno, co udělal. Věděl, že tam, kde budou základy domu, kope hrob starého života. A věděl, že zároveň buduje základy života nového. Když v tom se obzor rozpil jako tuš. Oblaka mlčela. Na hladině se objevily první kapky.

„Vítej
doma,“ řekl
jsem v
duchu a
ještě chvíli
jsem zůstal
sedět za
volantem
svého auta.
Čekal jsem.
Nevím na

Na konci cesty

Dagmar Svobodová

38 let

Karlovy Vary

Jsem ta, která kráčí životem po cestě, která ještě není na konci.

Obzor se rozpil jako tuš. Oblaka mlčí. Na hladině první kapky...
A já vím, že tady cesta končí...

Zastavil jsem na parkovišti před ubytovnou. Velké digitální hodiny, které byly umístěny na nedaleké elektrárně, ho zalévaly červeným blikajícím světlem. Červená – černá – červená – černá..., tak se střídaly barvy podle toho, jestli hodiny právě zobrazovaly čas, nebo teplotu vzduchu...

„Vítej doma,“ řekl jsem v duchu a ještě chvíli jsem zůstal sedět za volantem svého auta. Čekal jsem. Nevím na co... Tady, na konci světa, se přece už nedá čekat na zázrak. Ten už nepřijde, na zázraky je v téhle červeno-černé tmě stejně už pozdě.

Vystoupil jsem... V kapse jsem nahmatal klíč od pokoje. Z kufru jsem vyndal sportovní tašku, kterou jsem si přehodil přes rameno a vydal se přes parkoviště k osvětlené budově. Červená – černá – červená – černá... snad každý krok doprovázela změna barvy.

Drobně mžilo, vzduch byl cítit rozkládajícím se listím a ještě něčím, co jsem nedokázal určit. Přidal jsem do kroku... Ubytovna nebyla veliká, měla jen dvě patra a několik pokojů. Překvapilo mě, že pár pokojů svítí do tmy. Světlo, které láká noční můry, aby přiletěly blíž, stejně tak, aby všichni, kdo procházejí kolem, zvedli oči... Žádné závěsy, žaluzie, nic co by zakrývalo to, co se v těchto výkladních skříních děje. Proč taky... Sem přece nikdo nechodí... Cesta tady končí...

Můj pokoj byl ve druhém patře. Spoře osvětlená chodba pár žárovkami, které ještě svítily, a zbytek asi někdo ukradl, nebo je zapomněl vyměnit. Vyjde to nastejno... Postel, skříň, stůl, židle, prošlapaný koberec a víc nic. Z vedlejšího pokoje byl slyšet hovor,

puštěná televize, někdo se smál a jiný mu rusky odpovídal. Lehl jsem si na postel a zavřel oči.

Červená – černá – červená – černá... i sem pronikalo tohle digitální světlo. Zatoužil jsem zatáhnout závěsy, ale žádné tu nebyly. Jen tohle světlo, které měří čas. Čas, u kterého stejně nikdo neví, kolik ho ještě má...

Jmenuju se Adam Max. Jsem ten, který jde, a neví kam.

Probudil mě nějaký šramot, jako když někdo přejíždí nehty po zdi. Venku bylo světlo. V první chvíli jsem netušil, kde jsem. Nic jsem nepoznával. Měl jsem sucho v krku. Potřeboval jsem se napít. U postele jsem nahmatl svoji tašku, ze které jsem vylovil lahev vody. Seděl jsem na posteli a připadal jsem si jako po flámu, po kterým se probudíte, a nevíte, kde jste...

Díval jsem se oknem do ranní mlhy, která snad zahalila i můj mozek. Najednou něco upoutalo moji pozornost. Bylo to něco černého na zdi pod okenním parapetem. Zvedl jsem se z postele a přišoural se blíž. Musel jsem se sklonit, ale tenhle pohyb mi vyslal ostrou bolest do hlavy, až se se mnou místnost zatočila.

Padl jsem na kolena. Zavřel oči a počkal, až bolest přejde. Potom jsem je pomalu otevřel a zaostřil pohled pod parapet. Byl tam nápis. Černý na šedivé zdi, nenápadný, čekající jako pavouk, až se někdo chytí... Chvíli mi trvalo, než můj mozek dal klikyhákům tvar písmen.

„NA KONCI CESTY PŘIJDEŠ O HLAVU.“

Rozesmál jsem se. Blbost napsaná na zdi. Tak proč jsem měl sakra pocit, že tohle psal někdo pro mě?

Jmenuju se Adam Max. Jsem černej pasažér ve svém vlastním životě.

Celej den jsem jezdil po okolí. Nablejskaný budovy tohodle města, drahý auta, paničky v nejdražších kožichách, nóbl honorace... Lesk a bída... Tak tohle mě nechávalo chladným.

Teprve s nočním šerem jsem se vrátil. Stmívalo se brzy a mě čekala dlouhá noc v digitální černo-červené tmě. Blik – blik – blik – blik...

Vystoupil jsem z auta, přešel parkoviště a vydal jsem se po cestě, která se ztrácela v šeru. Ještě nebyla úplná tma, viděl jsem obrysy stromů, které cestu lemovaly. Tady asfaltka končila. Dál pokračovala jen polňačka, která mířila z kopce někam do tmy.

Zaváhal jsem, zmocnila se mě nejistota, nevěděl jsem, jestli je dobrý nápad vydat se do tmy, když netuším, kam jdu. V duchu jsem uslyšel svoje vlastní slova: „Celej život jdeš do tmy, aniž víš, co tě v ní čeká...“ A tak jsem vykročil...

Vpravo ode mě vedlo tlusté teplárenské potrubí, které slabě syčelo. Nevím proč, ale ten hadí zvuk mě uklidňoval a dodával mi pocit jistoty. Brodil jsem se tlejícím listím, které mi pod nohama podkluzovalo, takže jsem opatrně našlapoval, abych neupadl.

Najednou jsem zaslechl zvuk, který sem nepatřil. Zastavil jsem se... Stál jsem tiše a poslouchal. Potrubí tiše syčelo, slabě sem doléhaly zvuky města. Jinak nebylo slyšet nic. Udělal jsem pár kroků a znovu jsem to zaslechl.

Smích? Divnej, vysokej, nepřírozonej, hysterickéj smích...

Naskočila mi husí kůže, nemohl jsem se nadechnout, začal jsem panikařit. Nohy se samy rozběhly. Nechápal jsem, jak rychle celé mé tělo zachvátila vlna strachu. Běžel jsem tmou a oči marně pátraly po nějakém světlém bodu, ke kterému bych se vydal. Doufal jsem, že spatřím světla ubytovny, nebo aspoň digitální hodiny na teplárně... Nic... Jakoby se celý prostor roztáhl a pohltila ho tma...

Najednou jsem ucítil pod nohama prázdno. V hlavě mi rychlostí blesku proběhla vzpomínka na komiksového hrdinu, který chvíli klepe bezmocně nohama ve vzduchu, než se zřítí do propasti...

Jmenuju se Adam Max. Jdu tam, kam jít nechci.

Otevřel jsem oči. Ležel jsem na zádech ve spadaném listí a marně se snažil vzpomenout, co se stalo.

Kolem mě nebyla úplná tma. Rozeznával jsem obrysy stromů a větví, které jsem měl nad sebou. Převalil jsem se na bok. Vypadalo to, že jsem v pořádku, jen jsem se potloukl. Nic zlomeného jsem neměl.

Zkusil jsem se pomalu postavit a pak jsem „to“ uviděl. Ani nevím, co jsem viděl, nebo co to bylo. Stálo to ode mne asi dva metry, bylo to malé, tmavé, obrysy připomínaly dětskou postavu. Místo pro hlavu bylo takové divně zdeformované, než mi došlo, že hlava vůbec není vidět, že je schovaná v nějaké velké kapuci.

Srdce mi tlouklo jako splašené a v hlavě mně zněla jediná věta: „Neotáčej se k tomu zády.“

Klečel jsem na všech čtyřech a jednu nohu jsem měl připravenou, že se o ni opřu a zvednu se. Ale tušil jsem, že není dobré dělat

rychlé pohyby. Asi tak, jako když proti vám stojí rozružený pes, který může každou chvíli zaútočit.

„Hej,“ chtěl jsem zavolat, nebo jsem si tím spíš chtěl dodat odvahy, ale vyšlo ze mě, jen takové nejasné zasípání.

A pak se to stalo. Ta malá postava se dala do pohybu směrem ke mně. Nebylo slyšet žádné šustění listí, jakoby plula kousek nad zemí, ale tomu jsem odmítal věřit. Nemohl jsem se zvednout, takže když se zastavila přede mnou na délku natažené paže, byli jsme výškově stejní.

Do obličeje jsem jí neviděl. Nezahlédl jsem ani kousek tváře. Celá hlava byla schovaná v té divné kapuci.

„Co chceš?“ zeptal jsem se, ale odpovědí mi bylo jen mlčení a zběsilý tlukot mého srdce.

Najednou zvedla ruku, kterou namířila na moji hlavu a z pod kapuci se jí ozval ten děsivý dětský smích. Nedýchal jsem, nemohl jsem se nadechnout.

„Chci tvoji hlavu. Zahrajeme si o ni.“ Ozvalo se z toho černého otvoru, který tam byl místo hlavy, kterou jsem neviděl. „Přečetl sis můj vzkaz, tím vstupuješ do hry.“

„Jaký vzkaz? Nic jsem nečetl! Co je to za nesmysl?“ Slova ze mě padala, ale pak mi to najednou došlo. Šílené poznání... Vzkaz, ta věta napsaná pod parapetem v mém pokoji. Ta věta, které jsem se zasmál a nechápal ji: „NA KONCI CESTY PŘIJDEŠ O HLAVU.“

Jmenuju se Adam Max, jsem hráč, který nevyhrává.

Klečel jsem naproti ní, neschopen pohybu, ochromen strachem. Ona tam stála a vyčkávala. Místo hlavy jen černý otvor v kapuci. Díra, tma, černo, konec...

Pomyslel jsem na útěk, ale cítil jsem, že se nedokážu pohnout. Nemám sílu na to, abych se odlepil od země a běžel pryč, jakoby mě tam něco drželo.

„Nemůžeš odmítnout hrát, už teď hraješ a je jen na tobě, jak to skončí,“ ozvalo se z toho černého otvoru a já si pomyslel, že přesně ví, na co myslím.

„Tvůj vklad do hry je tvoje hlava. Záleží jen na tobě, jestli ji dokážeš udržet na krku,“ řekla ta černá tma z otvoru v kapuci.

Najednou jsem ucítil v hlavě ostrou bolest, okamžitě se mi zvedl žaludek a obličejem jsem dopadl do hlíny. Převalil jsem se na bok a cítil, že z té bolesti ztrácím vědomí. Poslední, co si pamatuju, byl dotek studeného, tlejícího listí na mé tváři.

Jmenuju se Adam Max, sedm písmen, sedm minut.

Když jsem znovu nabyl vědomí, věděl jsem, že něco je jinak. Neležel jsem na studené zemi mezi listím, ale na nějakých kamenech. Jen jsem se trochu pohnul a kameny začaly pod mým tělem ujíždět.

„Vítej ve hře,“ uslyšel jsem v hlavě ten hlas. „Až otevřeš oči, uvidíš před sebou dvoje koleje. Jednu z kolejí si vyber a polož na ni hlavu. Vybírej pořádně, protože po jedné z nich pojedou za chvíli vlaky. Pokud vybereš dobře, vlak tě mine a budeš volný. Pokud ne,..."
To významné ticho na konci věty mi dávalo tušit, co se stane,

když vyberu špatně. Otevřel jsme oči. Byla stále tma, ale ne tak velká, jako v lese, protože krajinu osvětloval měsíc. Ležel jsem na železničním náspu. Po mé levé ruce vedla železniční trať a na ní dvě koleje, které se o pár metrů dál sbíhaly do jedné.

Pomaloučku jsem se zdvihl. Neměl jsem vůbec v úmyslu vybírat si jednu z kolejí, v hlavě mi jen znělo: „Utíkej, utíkej, utíkej!“ Ale jen co jsem se otočil, abych se vyhnul z železniční trati, ucítil jsem v hlavě prudkou bolest, která mě okamžitě srazila na kolena.

„Nemá cenu utíkat, nikam neutečeš. Stejně si musíš vybrat, na kterou kartu vsadíš svoji hlavu.“

A tak jsem se rozhodl hrát... Jen jsem na to pomyslel, bolest zmizela a já se opatrně postavil na nohy. Zadíval jsem se na obě koleje, které se v měsíčním světle leskly. Obě byly stejné, lesklé, hladké, vedly odnikud nikam, jako celý můj život. Vlak nebylo slyšet, ale přesto jsem měl pocit, že na rozhodnutí, mám jen pár minut. Pravá, levá... Rozhlížel jsem se, jestli nevidím nějakou výhybku, podle které bych třeba zjistil, po které koleji vlak pojede. Ale nic nebylo vidět. V dohledu nebylo nic, co by mi pomohlo a usnadnilo mé rozhodnutí...

Jmenuju se Adam Max...

Pak jsem ho uslyšel. To táhlé zatroubení se neslo celou noční krajinou a koleje u mých nohou začaly vibrovat.

Pravá, levá, levá, pravá... Znělo mi v hlavě jako nějaké bizarní dětské rozpočítáadlo. A znovu to zatroubení, které odpočítávalo můj čas. Neslo se do dálky a mizelo ve tmě jako dým.

„Třetí bude poslední,“ ozvalo se v mé hlavě.

Vrhl jsem se k levé koleji a položil na ni hlavu, jak na popravčí špalek. Kov studil a mně přišlo, že okamžitě obtočil můj krk jak ledová šála. „Je to ta správná? Není to náhodou ta druhá?“ Znělo mi v hlavě. Kolik rozhodnutí v mém životě bylo špatných, ale nikdy na nich nezávisel můj život. Vše jsem mohl kdykoliv změnit. Cesta vždy vedla dál. Nekončila...

„Nejsem ještě na konci, ještě ne,“ zakřičel jsem do ticha, vyhrabal se na všechny čtyři a s posledním zatroubením jsem položil hlavu na pravou kolej.

Ještě než dopadly na moji tvář první dešťové kapky, spolu s reflektory příjíždějícího vlaku, věděl jsem, že jsem opět zvolil špatně.

...

„Sebevrah? Vlak mu ufíkl hlavu? Kde? Na trati u Hájku? Hmmm... Tak to je tenhle rok už třetí... Jo, jedeme tam, to je jasný.“

...

„Jooo, cesta byla dobrá, ale tohle ubytování je fakt děsný. Ubytovna plesnivá, nemají tu žádný závěsy v oknech a přímo do nich svítí digitální hodiny, co tu jsou na teplárně. Dobrý psycho jako, červená – černá... Pořád se to střídá. Mi z toho asi jebne. Jo, ozvu se zítra. Hele, a víš, co jsem našel na zdi pod oknem, takovej legrační nápis...“

„Každá
hodina
našeho
života má
stejnou
cenu jako
celý náš
život.“ Větu
v pobřežním
písku rychle
co... Tady.

Nechtěj znát pravdu

Miroslav Rezek

70 let

Staré Splavy

Hledám ve vzpomínkách, dívám se kolem sebe a lovím ve vodě, která zdánlivě nemá dno. Jednou se mi snad podaří složit to všechno jako puzzle, udělat na obraze poslední tah štětcem, napsat tečku za posledním slovem dobré povídky. Pořád píšu hlavně pro svoji ženu, ať také trochu „trpí“. Jen pro pořádek, také mám svoji úchylku, karlovarskou soutěž mám prostě rád.

Od moře mrtvého času, z druhé strany světa, jsem se vrátil domů. K jezeru se dvěma ostrůvky uprostřed. Všechno je jako tenkrát, zase jdu bosý ránem bez lidí a psů, bez nabízených návnad otrávených slov.

I v mnohokrát posunutém čase jsou moje vzpomínky pořád živé. Zastavuji se na známém břehu, otvírám ústa a kornoutem dlaní naposled křičím do všech stran dávno zbytečnou otázku.

„Kde jsi?“ Nikdo mi neodpoví, i jezero je němé. Jindy tak uklidňující ticho najednou bolí. Z napůl prodřeně kapsy vyndávám střep obyčejného zeleného skla a hážu ho co nejdál do vody.

Léto

Bezstarostný čas posledních prázdnin. V šest dvacet, jako každý den, obíhám svoje kolečko na cestě podél jezera. Na skalním převisu se svléká dívka. Neznám ji, nikdy jsem ji tady neviděl, ale je nádherná. Když nahá skáče z výšky do vody, mám o ni trochu strach. Vzápětí ale vychází na břeh a vylézá zpátky na skálu. Opakuje to znovu a znovu a znovu.

„Máš nějaké jméno?“ Šeptám, aby mě snad nezaslechla. Jestli se má něco stát, tak se to stane.

Ještě nikdy mi nebylo víc smutno než v noci na dnešek. Ráno přicházím už před svítáním, nikdo tu ještě není. Pomalu vklouzávám do vody a plavu těsně pod hladinou. Když za chvíli přichází, plavu rychle zpátky, sbírám ze země svoje oblečení a běžím pryč.

Několik příštích dnů se neobjeví. Přesýpací hodiny se dusí zvlhlým pískem.

Zamilovanost topím v dědově železitém vínu. Je mi fuk, že se pak motám a vrážím do lidí. Láska je mojí omluvou, chci všechno nebo nic. Snad najdu ten tajemný kámen, kterým ji k sobě připoutám.

Po týdnu hledání mám nohy rozbité z tvrdých bot a ruce plné

mozolů po krumpáči, ale v krabičce od sirek leží krablaté zelené srdce.

Kulhám po prasklých puchýřích, na dálku páchnu touhou.
Usedám na břeh, voda mi láme obě nohy a vysává z kostí morek.
Oblaka mlčí. Na hladině první kapky.

Ani ve zbytku prázdnin ji už ale neuvidím a v září se musím vrátit zpátky do školy.

Podzim

Přijíždím dušičkovým vlakem. Druhý den ráno zase spěchám k jezeru, hledat v zahradě zázraků stopy zmizelého léta. Na ramenech křivých borovic visí lucernové koule jmelí. Po cestě se kutálejí spadané kuličky světla. Jednu si dávám do úst a cucám ji jako ledový bonbon. Ze všech stran zní divné šuškáni a já se, paralyzován krásou, málem utopím v laguně rosnatek. Přes prsa má jen mechový pléd s vetkaným dekorem klikvy. Ještě krok a skončil bych v její měkké náruči. „Marně ji hledáššš...“ Koutkem oka ve vodě zahlédnu mizející žluté měsíčky za hlavou užovky. Trochu rozumím řeči zvířat, ale téměř nerozumím řečem lidí.

Šustot padajícího listí zní jako podzimní sonáta pro torza letních laviček. Opuštěná pískovcová skála po ránu pláče. Pořád tu dívku hledám, v čase pravd i v čase milosrdných lží.

Břichy obrácenými nahoru plave ve vodě spousta stříbřitých ryb. Všechny mají mrtvé oči.

„Slyšíš mě?“ V kapse mě studí nalezený vltavín.

Zničehonic mám pocit, že se něco hnulo na bližším ostrůvku. Kradu u břehu přivázanou pramičku a vesluji jako blázen. Loďka má ale shnilé dno, dovnitř se rychle hrne voda a během chvilky klesá ke dnu. Kotníky mi sevřou něčí kostnaté ruce a stahují mě do hloubky. Naštěstí nemají dost síly.

Když se znovu nadechnu, vyplivuji z úst bahno a slova, která znějí jako kletba. Na plavání je voda příliš studená. Jako bych ale na okamžik zahlédl její tvář.

Zpátky na břeh se brodím vrstvou skleněných střepů. Drsná voda je plná rozbitých vitráží. V olovu zalitých obrazů z oken katedrály. Vlastníma rukama jsem je rozbil kladivem, musel jsem to udělat. Přestal jsem věřit. Chybí mi nebe. Je nahoře nebo dole? Obzor se rozpil jako tuš.

Promočený na kost spěchám domů.

Zima

Nekonečné dny proležím v horečkách, s hnijící vodou na plicích. Křídla mých snů jsou vytesaná z černého mramoru. Místo létání se propadám. Z postele vstávám až před Vánoci a zkouším jenom krátké procházky. Trvá mi měsíc, než se odvážím dojít až k jezeru.

Jeho hladina se proměnila v magicky bílou sněhovou pláň. Sníh ještě nestačil zestárnout hieroglyfy stop ptáků a lišek. Mrzne teprve krátce a led je zatím slabý. Puká a praská pod ranami uvězněné vody, jejíž hlas se podobá nadpozemskému zpěvu velryb. Chci se k nim přidat, ale místo zpěvu vyplivuji z úst krev, z žentouru zmrzlých hlasivek můj hlas k nebi nevzlétne. Pod ledem Očistec, nad hlavou Nebe a v duši Peklo. Bližší skalnatý ostrůvek je beznadějně pustý a prázdný. Na zrezivělé ceduli, vyčuhující ze sněhu, je napsáno „Vstup zakázán“. Sem směji jenom ptáci.

Z bílé mlhy přede mnou pomalu vystupuje další kus země. V jalové hlíně živoří pár neduživých bříz. Na trnitých větvích skromného křoví visí chomáče ptačího peří.

„Jen pojd' dál.“

Ten hlas neznám, přesto ho poslechnu. Třeba tady konečně najdu nějakou odpověď, kamínek naděje, odrolený ze skály marnosti. U ohýnku uprostřed ostrůvku někdo sedí. Nezvedne hlavu, a stejně ho poznávám. Neotevře ústa, a přesto se mi v uších šťourají jeho drápy. „Kdybys nebyl srab, přišel bys už dávno,“ rezonují mi v hlavě ďáblova slova. „Řekni, co hledáš?“

Nechce se mi s ním mluvit, přesto mu odpovím. „Nehledám nic.“ To ale není správná odpověď.

„Tak jinak. Koho hledáš?“ Netrpělivě se zeptá trochu jinak. Ani on přece nemůže vědět všechno. V létě byl kdoví kde, a měl tam snad raději zůstat. „Tak dlouho hledám jednu dívku, až jsem ztratil sám sebe.“

Teprve teď zvedne hlavu a ukáže mi tvář. Moji tvář.

„Nechtěj znát pravdu.“

O to víc ji chci znát.

„Pohřbi všechny ty hloupé sny do hlíny života, zapomeň na ni.“

„Zmiz a už se nevracej!“ vykřiknu. Zůstal po něm jen smrádek z vyhasínajícího ohniště.

Pod křížem z křivých větví nacházím místo pro svůj hrob. V ruce střep puklého srdce. Hlína je zmrzlá na kámen. Nehty mám během chvíle zlámané a prsty odřené do krve. I zmrzlá zem jsem já a naopak.

Jaro

Břežnové slunce žíznavě líže snůh. Na zimním hrobě kvetou jarní bledule. Jezero si mě prohlíží podezíravýma očima ledových děr. V polehlé trávě jsou něčí čerstvé stopy.

Po zrádném ledu dojdu až k samé hranici zapovězeného lesa, hlídané stromovými skrčenci. Sápou se po mně a bijí ohebnými pruty, nalitými mízou. Ostré kvílení zrádného větru bolí víc, než krvavé šrámy. V hloubi lesa sílí bzukot rozdrážděných divokých včel. V té chvíli vím, že už ji nikdy nenajdu.

Duši mám plnou prasklých vředů lásky. Místo abych volal o pomoc, zvracím do vody. Vtom se zpod ledu pode mnou vynoří obrovská bájná ryba. Chytám se její hřbetní ploutve, hlavou si proráží cestu a plave se mnou pryč. Blízko břehu mě jediným silným plácnutím ocasu katapultuje mimo dosah vody a mizí v hloubce. Tu rybu prý nikdo nikdy neviděl, až teď já.

„Každá hodina našeho života má stejnou cenu jako celý náš život.“ Větu v pobřežním písku rychle smazává příliv.
„Vrať se.“

Kde jsi? Už
se stmívá.
Hledám tě
ve stínu
jírovců, v
posledních
odrazech
jsoucna na
vodní
hladině. Ve
změti na

Noční zápas

Sabina Dočekalová

22 let

Studentka a příležitostná básnířka.

Kde jsi? Už se stmívá. Hledám tě ve stínu jírovců, v posledních odrazech jsou na vodní hladině. Ve změti hlasů, které nepoznávám.

Kde jsi, Jákože?

19:45

Začínají mě pálit oči.

Dech se zrychluje.

Cítím, jak se o mě pokouší pláč. Rychle skloním hlavu, abych unikla zkoumavým pohledům pozdních návštěvníků parku. Už teď, bohužel, vzbuzuju víc pozornosti, než je mi milé. Koneckonců hysterická adolescentka v kanárkově žlutém baletním úboru, pod kterým se ako žebro rýsuje lahev alkoholu, sedící ve vykotlaném kmeni vrby se nevidí každý den.

Jsem jako ona. Ta vrba.

Jsem mrtvé torzo, které vyvolává veřejné pohoršení u kolemjdoucích. Svůj k svému.

A moje vlasy dnes tak zplihle visí. Jako ... suché proutí!

Co takhle je něčím zalít, ušklíbnu se sama pro sebe a vytáhnu z pod trikotu lahev vodky. Doufala jsem, že ji otevřeme společně s Jákožem, ale vzhledem k nastalým okolnostem ... Odšroubuju víčko, přitisknu si hrdlo k ústům a zhluboka si přihnou. Když tekutina dorazila do zadní části krku, překonala jsem nutkání zakuckat se. Byla silná. Velmi silná. Ale nejspíš jsem to v současné chvíli potřebovala. Něco účinného, co by mi propálilo díru do žaludku i do hlavy a zmírnilo bolest ze zrady.

Nerozumím tomu. Jak mě tu mohl nechat samotnou? Věděl přeci, v jakém jsem byla před několika hodinami stavu.

Když mě našel u šaten, schoulenou do klubka, netečnou a lapající po dechu, okamžitě poznal, že prodělávám panickou ataku. Ačkoliv jsme se neznali, pevně mě objal a nepovolil sevření, dokud záchvat nepominul ... a i potom mi lehce tiskl ruku.

Představil se jako Jákob.

„Essa,“ řekla jsem celá rudá a naprosto konsternovaná.

Musel vycítit, jak neskutečně trapně mi bylo, a tak se mě pokoušel rozptýlit.

„Tančíš?“ pokynul k baletnímu úboru, který jsem měla na sobě.

Přikývla jsem. „Už od dvanácti.“

„To je skvělý, já taky,“ zazubil se. „Tančím závodně společenský tance. Ale můj taneční mistr je celkem poděs. Už několikrát jsem to kvůli němu málem zabalil. Vždycky říká - ... ..“

Seděli jsme spolu v koutě šaten ještě několik minut a povídali si jako kolegové. Zábly mě hýždě, ale rozhodla jsem se to ignorovat. Chtěla jsem se soustředit jen na něj. Celkově byl velmi pohledný. Měl dlouhé řasy, trochu jako dívka a velké černé oči, ne chladné a truchlivé, ale tetelící se, hřejivé uhlíky. Svou menší a lehce podsaditou postavou i chováním připomínal mladého býčka. Někoho tak bezprostředního a temperamentního jsem v životě nepotkala. Cítila jsem se s ním jinak ... Tak nějak mi docházelo, že mi pod trikotem buší srdce, možná o něco rychleji než obvykle, tudíž jsem stále naživu.

Možná mu se mnou také bylo jinak. Možná to byla lítost, těžko teď posoudit, ale než odešel, požádal mě, zda bychom se mohli později vidět a ještě si promluvit.

Byla jsem radostí bez sebe, ale samozřejmě se snažila nedat to tolik najevo. Měli jsme se sejít u jezera v parku v 19:00.

Ani neví, jak moc jsem ho tu potřebovala.

Ani neví, jak moc mě zklamal.

20:30

Začínám mít z toho pití odulý tváře. Potouchle se zazubím do načatý lahve a znovu si přihnu. Snad pro mě s další desetinou promile bude má vlastní společnost snesitelnější. Nesnáším, když jsem sama. Moc pak přemýšlím. O škole, o baletu ... nebo třeba o tom,

kolik kalorií měl ten těstovinový salát, co jsem měla k obědu.
Rychle zatřepu hlavou, abych zahnala vtíravé myšlenky.
Ne, prosím, tohle už znova ne. Jsem ráda, že se dokážu bez výčitek
najíst, případně opít. Přesto vzápětí, nejspíš ze zvyku, přejedu
očima etiku a v duchu si poznamenuji: „230 kalorií na 100 ml.“

20:55

Obzor se rozpil jako tuš.

Obloha mlčí.

Na hladině první kapky.

Zakloním hlavu a na několik okamžiků se poddávám žívlům.

Zhluboka nasávám štiplavý zápach levného tabáku, který ke mně
přivál vítr.

Cítím vlhkost ve vlasech, jak se do nich vsakuje déšť.

Dopadající kapky mě šimrají ve tváři, jako by mě chtěly konejšit. Ale
stejně jako slzy nesmyjí pryč bolest. Tu neotupitelnou, ochromující
bolest.

Cítím ji všechnu. Modlím se, doufám, že všechno, protože vím, že
už víc nesnesu.

Zvláštní, jak někdo, kdo je uvnitř mrtvý, může prožívat takovou
agónii.

Vrátím hlavu ze záklonu a zlostně se zašklebím na lahev vodky
válející se u mých nohou, jako by za všechno mohla právě ona.
Jako by ona způsobila, že první myšlenka, která mě každý den ráno
po probuzení napadne, je „nenávidím se.“

Jako by mohla za to, že Jákob nepřišel ... že jsem pro něj nebyla
dostatečně dobrá.

Že já nejsem dost.

S poslední myšlenkou zvedám lahev. Nádech. A sklo se třísťí o zem.
Okamžitě mi pravou rukou projede ostrá, řezající bolest.

„Sakra!“ ulevím si.

Rychle se snažím ve tmě nahmatat mobil, abych si posvítila. Pak

modré světlo displeje prořízlo černotu a odhalilo jasně červenou krajku vinoucí se přes celé předloktí. Zjišťuju, že jsem si poranila jen dlaň a jeden, dva prsty. Zápěstí zůstalo netknuté.

Několikrát se zhluboka nadechnu a vydechnu. Musím se uklidnit. Pulzující bolest v pravé ruce je překvapivě uvolňující. Také pach ethanolu smíšeného s vlhkostí mi je příjemný. Zvláštní. Tak pokojně a vyrovnaně jako teď jsem se necítila už dlouho.

S úlevou se zasměju.

O sekundu později úsměv střídá šok.

Posvítím si blíže na mozaiku střepů doplněnou o kapky krve. Tak nějak mi dochází, že ono „dílo“ teď manifestuje světu mé totální selhání. Ještě horší však bylo uvědomění si, že mi vysvobození přinesla až fyzická bolest.

Tohle ... tohle není v pohodě ...

Já nejsem v pohodě.

Potřebuju se pořádně probrat, opláchnout si obličej. Namáhavě se zvednu na nohy a lehce potácivou chůzí zamířím k jezeru. Je to jen pár kroků vpřed, ale neskutečně mě to vyčerpává.

Od břehu jezera mě dělil metr, když se čas zastavil a pak postupoval zpomalene, jak se stalo několik věcí naráz. Na kostelní věži odbily hodiny devátou. Někde v dálce zahoukala sova. Ve stejném okamžiku jsem uklouzla na mokré zemi, prolétla vzduchem a narazila hlavou o něco tvrdého.

21:00

Necítím bolest.

Je jen chlad.

Pokouší se o mě spánek.

Pravidelné plácání vlnek je ukolébávající. Co takhle zavřít oči a všechno to přijmout? Chladno, tmu pod víčky i fakt, že už se možná neprobudím.

Ne ... Já ještě nejsem na konci.
Chci bojovat.
Chci přežít.
Z posledních sil se posadím. Jsem připravená sama se sebou o sebe
ještě jednou zápasit. Jsem připravená zápasit s Bohem i s lidmi.
Vím, že zvítězím.
Vím, že budu stát zpříma.
Já nepotřebuju Jákoba ... Ve mně žije Izrael.

„Sokratesi,
zpomal!“
vysouká ze
sebe ještě,
ale už cítí,
jak je
v podivně
nepřirozené
pozici, která
má daleko
od

Sokrates

Zuzana Vorlíková

28 let

Vystudovala jsem filologii se zaměřením na finštinu. Kromě toulek po severu a vyprávění dojmů z cest se ve volném čase věnuji svému čtyřnohému koníčku a šesti akváriím.

Karolína bydlela v novém domě měsíc. Měla tu vlastní pokoj s palandou. To jí teď ale přišlo druhořadé. Největší událostí související se stěhováním bylo, že dostala ke dvanáctým narozeninám Sokrata neboli Sokratese. Rodiče vyslyšeli její několikaleté přání a o sobotním listopadovém ránu dovezli domů štěně. Má hebkou kaštanovou srst a obří tlapky, které napovídají, že o pořádný kus povyroste. Ve tváři typický psí výraz – oddaný, ale zároveň lehce žalostný, jako kdyby mu každou chvílí chyběla náležitá dávka něčí pozornosti. Karolína se snaží naplnit tužby jeho očí, seč může, a proto“, když začátkem prosince napadne první sníh, nepřemýšlí už od hlavní přestávky o ničem jiném, než kam vyrazí se Sokratem. Během hodiny, kdy po tabuli běží fyzikální vzorečky, plánuje Karolína, jestli se vydat po jejich břehu řeky, nebo zajít až za most, kde je velká louka. Sokrata by tam mohla zkusit pustit z vodítka, poslední týden ji poslouchal dobře.

Se zvoněním v půl druhé se všichni řinou na oběd. Hází aktovky do regálu, že kdejaká sletí zpátky na zem, aby zabrali přední místo ve frontě. Jen drobná Karolína hromadný závod vynechává a míří rychle do šaten. Sněhu není mnoho, ale dost to na to, aby dal krajině snový háv. A ona nechce, aby roztál dřív, než dojde ze školy domů. Dneska to vydrží bez oběda, vezme si pak doma housku s něčím z lednice.

U dveří ji čeká hromádka vrtící se a poskakující srsti. Nahoru dolů, otočka sem a hned zase tam. Hromádka čistého koncentrátu radosti, kvůli které se ráda vzdá oběda i zábavy s novými spolužáky. Rodiče ji už párkrát vyčítali, že se málo baví s vrstevníky. Už je ve škole několik týdnů a doma ještě ani jednou nepromluvila o nějaké kamarádce. Možná si bude nějakou muset vymyslet, aby je uklidnila. Připíná Sokratovi vodítko. Vybírali ho hned ve třech zverimexech, než našli takové, které si Karolína

vysnila. Nylon spletený do copu v kombinaci fialové, šedé a černé. Máma tvrdila, že k Sokratově srsti by šly lépe jiné barvy, ale dcera měla jasno. Odrostlé štěně hopká na provázku, v údivu nad tím bílým, co studí do tlapek, a Karolína spokojeně sleduje, jak na sněhu vznikají otisky jejích podrážek doprovázených pěti vytlačenými psími polštářky. Projde přes náves a rozhodne se zůstat na jejich břehu. Půjdou vrbovou alejí, tu má ráda, k dětskému hřišti.

Před starými, ořezanými vrbami sedí dvě holky. Možná tak o rok, dva starší, než je ona. Šustí pytlíkem s brambůrky a kypí nenadálými výbuchy smíchu. Sokrates nastraží svá jinak převislá ušiska a zabere dopředu. Pytlík voní slaninou. Holky se přestanou věnovat hihňání nad telefonem a jedna ukáže na psa.

„Hele, jak ji táhne. Dyt' ho ani neudrží,“

„Se vsaď, že víc poslechne nás. Ji má na háku. Sleduj!“ větší holka s kudrnatými vlasy a plným obličejem zašustí demonstrativně pytlíkem. „Na, tady! C-c-c-c pod! Pod sem!“ zamlaská.

Rozjařený Sokrates bere pobídku ke hře s povděkem, byť herním partnerem tentokrát není panička, která vlaje na vodítku v jeho závěsu s rukou bolestně napnutou.

„Sokratesi! Zpomal. Ne,“ vysílá Karolína povely ze zádi neřízené lodi. Natahuje ruku víc dopředu, aby jí vodítko nevyklouzlo.

Holky se tlemí jedna na druhou, ústa hloupě dokořán. Karolína vidí, jak jim z povyražení rudnou tváře. Kudrnatá vlasatice nepřestává šustit pytlíkem a po další výměně pohledu s kamarádkou, který zafungoval jako vzájemný souhlas, se dávají do běhu. Mezi smíchem pořád volají na roz dováděného psa. Karolína za ním

funí, už uběhla asi dvě stě metrů a každý z nich čekala, že se na měkkém sněhu natáhne.

„Sokratesi, zpomal!“ vysouká ze sebe ještě, ale už cítí, jak je v podivně nepřírozené pozici, která má daleko od vzpřímeného pohybu člověka po dvou. Nohy nestihly to, jak moc rychle chtěl dopředu zbytek těla. Karolína letí na zem, ale jediné, co si při pádu uvědomuje, je vodítko klouzající z ruky. Ještě slyší provokativní halekání holek, jedna z nich křikne přes rameno: „Sorry, ale říká se Sokrate, ne Sokratesi. Když už!“ a všichni tři zmizí za rohem.

Než se Karolína stačí sebrat znovu na nohy, už je nevidí. Ztratili se mezi rodinné domky a zahrádky. Sníh! Půjdou přeci vystopovat, napadne ji. Ale v ulicích už je sníh rozšlapaný a těžko na něm určit jednotlivé chodce nebo prchající zvěř. Jak se tohle mohlo stát? Musí zamrkat, aby zaostřila vidění, ale nepomáhá to. Stojí tu jako hromádka neštěstí. Přeci nebude natahovat moldánky na veřejnosti, ale pocit křivdy je silnější. Chtěla se jít projít do sněhu, udělat sobě a Sokratovi radost. Od nikoho nic nechtěla a do nikoho jí nic není. Tak jak je možné, že ostatním přináší potěšení ji takhle bezdůvodně přivést do šlamastiky? Co proti ní ty holky měly, když je v životě neviděla? Karolína to nechápe, a tak tu stojí a brečí, že se jí situace tak šeredně vymkla z rukou. Připadá si hloupá sama před sebou, že se na tuhle procházku těšila půl dne a vůbec ji nenapadlo hrozící nebezpečí. Venku totiž zjevně pořád hrozí nebezpečí. „Člověk by se raději neměl na nic těšit“, říká si. Byla hloupá, že se těšila, ale už se na nic těšit nebude. Vlastně ani nemůže. Ztratila psa, svého nejlepšího kámoše, kdoví kde je, a bez něj už nic nemá smysl. Jak nicotné jí teď připadá její dopolední dilema, jestli jít nebo nejít na oběd. Jak nicotné bylo shánět vodítko z fialového, černého a šedého nylonu, když na něm Sokrata ani nedokázala udržet.

Slzavé hodiny odměřily svých několik minut a náhle vyschly. Musí ho najít. Přece tu nebude stát po zbytek odpoledne a litovat se jako nějaká bačkora. Ať jí ty kráčmery zkazí jeden den, ale nezkaží jí šustícím pytlíkem celý život. Musí Sokrata najít a zítra bude zase dobře. Karolína nemá sice žádný plán hledání, ale zato má odhodlání. Proběhne celé okolí a určitě ho najde, i kdyby měla každou cestu projít desetkrát a domů přijít v noci.

„Sokratesi! Sokratesi!“ volá mezi domky a zprvu ji přijde divné hulákat tu jen tak, ale po chvíli si zvykne. Vráti se na náves, zkontroluje vlastní dvorek, ale pes nikde. Zpátky k aleji, kam šla před půl hodinou ještě jako hrdá majitelka. V myšlenkách vidí tu kudrnatou, jak se směje. Chechtá, řehtá. Určitě měla zuby ještě špinavé od těch mastných brambůrků. Kudrnatura! Karolínu hřeje vztek a dodává jí energii. Zatímco rázuje alejí, představuje si, co všechno by holkám udělala. Jak by se rozplácly ve sněhu, kydly si zadky do břečky na silnici a pak vstaly celé mokré a špinavé, až by je červen z tváří přešla. Pokračuje kolem dětského hřiště, tady to Sokrates zná, mohl tudy běžet. Ale není po něm ani vidu ani slechu. Obraz břečkou zmáchaného nepřítele v mysli bledne. Místo něj přichází tisícero nápadů, co se dalo udělat jinak. Co kdyby se bývalo udělalo, tak by se teď nemuselo dělat tohle. A Karolíně je najednou zima, cítí, jak má zkřehlé prsty a že sníh začíná tvrdě křupat.

Uhne od řeky k blízkému rybníku. Je dál od silnice, a tak je tu najednou nezvyklé ticho. Hladina zrcadlí šedou oblohu. Nejsou na ní viditelné ani mraky, ani slunce. Je to jako by svět někdo potáhl matnou poloprůsvitnou fólií, která má vše utlumit. Něco, co se určitě používá v zahradnictvích, aby se tamní svět zazimoval a až do jara bezvládně dřímal. To ticho prostupuje jen podivné cinkání. Karolína chvíli nechápe, odkud přichází. Zdá se že od vody.

A vzápětí si všimne nesčetného množství drobných krystalek, úlomků tenkého ledu, které do sebe naráží při břehu a mihotavě zvoní. Tenká krusta ledu se na rozvlněné hladině rozlámala a její zbytky vytváří nevšední zvukový doprovod. Karolínu to donutí zastavit. Kdyby právě nebyla nejnešťastnější holka na světě, tak by se jí tahle chvíle zdála nejspíš kouzelná. Jako z pohádky. Ale teď se rozhlíží po hladině a vidí, jak vlny přinášejí samé chmury. Holé stromy na protějším břehu. Taký šedivý, jak jinak. Jako ta voda, jako ta zakalená obloha. A klinkající kousky ledu jsou ostré a zabodávají se do rány. Zdá se jí to, nebo už se opravdu šíří? „Sokratesi!“

Nejspíš bude muset přijít domů sama. Rodiče se budou vyptávat a ona bude muset všechno vysvětlovat. Bude se cítit provinile, i když za to vlastně nemůže. A bude muset mluvit o kudrnatuře a nejspíš se z toho znova rozbere. Rodiče možná vylepí po vsi letáčky ZTRATIL SE, obvolají zítra pár útulků. Možná, že za měsíc přinesou nové štěně. Ale to ona nechce. Nebo po chvíli řeknou, že takhle je to vlastně lepší a že se jejich dcera konečně začne bavit se spolužáky a najde si kamarády stejného druhu. Cinkání jí začíná připadat nepříjemné, je čím dál ostřejší a víc bodá. Otočí se nazpět. Sokrata nenašla. Třeba pomůžou ty letáčky, konejší se, ale moc svému útěšnému monologu nevěří.

Už je zpátky u dětského hřiště a u aleje. Rozhlídne se na křižovatce, aby dnešní den nedovršila nějakou absolutní tragédií, ale v tu ránu ji zaujme něco úplně jiného. Boční ulicí jde malá postava v péřové bundě a vede psa. Uši mu plandají a tlapky má velké. Sokrates! Rozběhne se přes silnici, aby jí zase nezmizel za roh, ale postava ho drží pevně a kráčí pomalu. Když je doběhne, Sokrates ji bouřlivě vítá, radostí přičapnutý k zemi ocasem víří sníh. Z péřové bundy se na ni trochu nejistě dívá světlý dívčí obličej.

„Promiň, to je můj pes,“ začne Karolína a nepřestává hladit motající se chlupy.

„Aha, to je dobře. Nebo vlastně... Už jsem si začala myslet, že si ho nechám,“ zatvářila se dotyčná trochu zklamaně.

Sokrates má ve svém věku plném elánu a štěněcí naivity radost z naprosto všech lidí, kteří mu věnují nějakou pozornost, a tak se vrhá od jedné ke druhé, jako by obě miloval stejně.

Dívky se na sebe chvíli dívají zaraženě, ale ne nepřátelsky.

„Ale to nevadí. Dobře, že půjde domů. Já možná dostanu štěně k Vánocům. Máma mi ho slíbila. Vybrala jsem si bígla. Třeba se pak potkáme, až budeme venčit. Tohle je co za plemeno?“

„Prý kříženec setra a kokršpaněla. Je z útulku. Vid', Sokratesi.“

„Ty mu říkáš Sokratesi?“ zasmála se hlava z péřové bundy. Ale nebylo to ani zachechtání, ani zařehtání. Bylo to vlídné zasmání a Karolína v něm ucítila hřejivý pocit přátelství.

„Hele, já
bych chtěl v
devět vidět
tu Slavii, jo?
Abych to
vůbec stihl,“
připomněl jí
jemně jejich
domluvu o
brzkém
příchodu i

Tam, kde se rodí mraky

Tereza Kučírková

31 let

Ochoz u Brna

Jmenuji se Tereza Kučírková, v současnosti jsem na mateřské dovolené, před níž jsem pracovala jako molekulární bioložka v laboratoři zabývající se nádorovou biologií.

Fantasy literatura byla vždy můj velký koníček a psaní povídek i pár delších textů se rekreačně věnuji asi pět let.

„Vždyť ji ani nemáš ráda, proč tam musíme jít?“ nechápal Petr a s pozdviženým obočím sledoval svou ženu chaoticky pobíhat po kuchyni.

„Prostě musíme, víš jaká je, vzala by si to osobně,“ zvedala a zase pokládala kosmetické produkty zastrčené ve spodní zásuvce koupelnové skříňky. Ta byla vyhrazena pro podivně tvarovaná mýdla, zvláštní voňavky a dárkové balíčky pochybných původů. Prostě všechny ty dárky z povinnosti.

„A fakt si myslíš, že když jí dáme parfém, kterým se voní ruští taxikáři, aby si připomněly boršč, bude to lepší než nic?“ s nakrabaceným nosem odložil lahvičku tvaru žárovky.

„Něco přinést musíme,“ zoufale se rozešla do obýváku. „Přimícháme to mezi ostatní pozornosti. Nikdo si nevšimne, že je to hloupost, ale když přijdeme s prázdnou, uvidí to všichni.“

„No a co? Řekneš: Tady je tvůj neexistující dárek, stejně prázdný a bezduchý jako ty,“ zasmál se Petr a hned pochopil, že není čas na vtipy. Veronika nasadila kyselý úsměv a on se odebral ke dveřím, obul si boty a dál pozoroval svou ženu v bezradné situaci. Upřímně ho nezajímalo, jaký kus bezcenného harampádí nakonec vybere, ale neměla na sobě halenku a on pohled na polonahou ženu neodmítl nikdy.

„Hele, já bych chtěl v devět vidět tu Slavii, jo? Abych to vůbec stihl,“ připomněl jí jemně jejich domluvu o brzkém příchodu i odchodu na kolaudační párty Veroničině bývalé kolegyně. Renata byla podle něj podlá ženská s křivým úsměvem a falešnými kamarády, ostatně byli sami jedněmi z nich. Petr se však nijak nepřetvařoval a podobné události spláchl minimálně nutnou dobou návštěvy, spojenou s maximální konzumací alkoholu.

„Už to mám,“ vítězoslavně přinesla květináč a k jeho nelibosti na sobě měla i tenký svetrík.

„Tuhle?“ podivil se jejímu výběru.

„Právě tuhle, ostatní jsou obyčejné, na téhle je něco zvláštního,“ podala mu rostlinu, aby si mohla nazout kozačky.

„Vždyť sami nevíme, co je to zač,“ namítl. A to bylo co říct. Ostatně se seznámili na přírodovědecké fakultě a botanika byla stále jejich společnou vášní. Tenhle podivný stromek s chundelatými lístky připomínajícími mech vykopali na úpatí kopce v místě, kde les najednou výrazně houstl teprve minulý týden. Měli ve zvyku občas podobným způsobem ukořisťovat rostliny na svých toulkách po okolí. Některé přesadili do zahrady, jiné Petr upravoval do podoby bonsají.

„Donesu ti jinou,“ políbila ho na tvář. Alespoň, že to k protivně ženě neměli daleko.

Když dorazili do nového bytu zaplněného lidmi v předraženém oblečení a naleštěných botách, zalítoval Petr na okamžik, že nevzali ruskou voňavku, ta by se k přeplácenému rádobu luxusu hodila spíš. Uložil květináč na stůl prohýbající se dary a dal stromku sbohem. V posledním okamžiku si prohlížel, jak se mezi jednotlivými výhonky objevily kapičky rosy, které kondenzovaly na silnějších výrůstcích. Rozložitá koruna připomínala spleť kořenový systém. Musím ho někde najít, musím přijít na to, co je zač, utvrdil se v rozhodnutí a šel hledat pivo. Veronika se vrhla do víru povrchních konverzací a pletichářského pochlebování, on zaujal místo na okenní římse s oroseným Radegastem v ruce.

Myslel bych, že bude podávat něco víc nóbl, Stellu Artois nebo třeba Coronu, ušklíbl se, ale osobně proti Renatinu výběru nic neměl. Každá minuta se zdála delší než ta předchozí. Veronika se k němu tu a tam přitočila a on jí vždy s nepřítomným výrazem připomněl, kolik minut zbývá do odchodu. Mezitím pozoroval, jak se noční obloha zakalená světelným smogem lamp halí do silné oblačnosti, ve které se ztrácejí i poslední hvězdy. Nechápal, jak je jeho žena schopná správně odhalit kvalitu filmu z prvních minut, ale plytkost místního osazenstva nikoli.

„Hurá, jdeme,“ podal Veronice lehkou podzimní bundu, když se konečně přiblížila devátá hodina. Ve dveřích ještě mrkl na stůl s dary a mhouřil oči ke stromku, který jako by obrostl mlžným oparem.

Zřejmě jsem těch piv měl trochu moc, pomyslel si, když zahlédl slabounký výboj energie mezi nejmenšími větvičkami.

„Kde máme tu starou botanickou encyklopedii? Víš, takovou tu, jak na ni přísahala moje matka?“ procházel Petr knihovnu. Něco tady nehrálo, měl v sobě hlodavý pocit, že tenhle strom nebyl jen tak ledajaký. Zrnko zvědavosti spojené s očekávanými nepřijemnostmi.

Kde už jsem ho jenom viděl?

„Nechtěls koukat na fotbal?“ pousmála se Veronika, ale sama byla ráda za teplo domova a pustila kohoutek teplé vody do vany na plno. „V krabici ve sklepě spousta starých knih.“ Zaklaply dveře koupelny a Petr věděl, že desítky minut místnost neopustí. Televizi pustil tak hlasitě, aby případnou gólovou šanci některého ze svých oblíbenců slyšel i ze sklepa a usadil se ke kartónovým krabicím navršeným v rohu od podlahy až ke stropu.

„Proč je na krabici se starým nádobím napsáno hračky?“ nechápal, ale Veronika ho neslyšela. Konečně lokalizoval box popsaný jako ručníky, který svou vahou prozrazoval chybné označení. Petrova náhlá touha prolistovat zaprášenou publikaci byla dál hnaná dávnou vzpomínkou, tušením. Tlustá kniha, jejíž tlusté, zažloutlé listy voněly jako zatuchlá tráva a na několika místech dávaly znát, že posloužila jako těžítka, byla na samém spodu.

„Tropické dřeviny, kosodřeviny,“ procházel stromovou sekci. Okenní tabulkou otrásl silný vítr a přitáhl Petrův pohled k obloze. Podlouhlým okénkem umístěným pod stropem jasně viděl, jak se celé město ztrácí v hustých oblacích. I domy přes ulici jako by někdo potáhl mléčným oparem, schylovalo se k pořádné bouři, která udeří na celé město. Petr měl déšť rád. Pročistil vzduch a ukázal všem bez rozdílu, jak nicotní jsou v porovnání se silou přírody. Vždycky se za tu myšlenku pokáral, sám zažil jen běžné evropské deštíky, a věděl, že lidé sužovaní tajfuny, cyklóny a povodněmi, by byli jeho slovy pohoršeni.

„Co je támhle?“ podivil se najednou jasné skvrně v samém středu mračného uskupení. Prázdným místem pronikal hvězdný svit a jako zapomenutý pixel v celém obraze vybočoval ze své celistvosti. Petr pokrčil rameny a vrátil se ke knize. První kapky dopadaly na střechu se slabým tukaním. A v tu chvíli Petr zahlédl povědomé mechové výhonky rozježené nad širokým kmenem, z něhož vybíhaly četné tenké větvičky. V samém závěru knihy na jednom z posledních listů našel, co hledal.

„Bájně rostliny?“ přemýšlel znovu, jestli to s alkoholem na nudné party nepřehnal. Na obrázku byl ale stromek, který se zdál téměř totožný s tím, který teď trůnil na stole hloupé Renaty. Venku mraky dál vypouštěly na zem vláhu jen velmi pomalu. Když na ně

však Petr pohlédl, hrály všemi barvami. Jako by v jejich nitru vařil šílený umělec syté odstíny rudé, fialové a žluté. Epicentrum bouřky bylo přímo nad nimi, přímo ve středu města.

Mračnaté stromy byly považovány za božstvy seslané a zejména v Amazonii byly čteně uctívány. Využívány byly také k předpovědi počasí. Jejich obdobu však najdeme na každém kontinentě. Vyskytují se ve středech lesů v malých komunitách. Jejich soudržnost podpořená hustým kořenovým systémem naznačuje čtenou komunikaci mezi jednotlivými stromy. Narušení uskupení může vést k zahubení všech rostlin. Jejich výskyt je velmi vzácný. Extrémní senzitivita k dešti vedla naše předky k pojmenování stromů a také k víře, že se v jejich korunách rodí mraky. Udržovali a starali se o ně s obrovskou bázňí, jelikož věřili, že uhynutí jen jediného stromu, může seslat na vesnice pohromu ve formě silných bouřek.

Petr četl jako u vytržení.

„Veroniko,“ běžel do koupelny a schody bral po třech.

„Viděl jsi, co se venku děje?“ oblékala se žena a koukala na oblohu rozzářenou rudě planoucími oblaky.

„Jenže jeden chybí, udělali jsme chybu, koukej,“ strkal jí do ruky knihu a ukazoval na trhlinu ve středu bouřkového šílenství.

„Co to vykládáš?“ nechápala a škaredila se, jako vždy, když ho chtěla obvinít z opilosti.

„Ten strom, který jsme dali Renatě, neměli jsme ho brát z lesa,“ uvědomoval si, že zní vyšinutě. Ostatně i desítky let stará kniha

strom označila za bájny. Ale všechno to zapadalo do sebe. A pak oba pohlédli směrem k bytu, který před více než hodinou opustili. Za běžné situace by měli potíže ho lokalizovat, natož v noci, ale nedal se přehlédnout. Planul do tmy zlatavou září. Pak se ozvala strašlivá rána, ohlušující hrom, který však neměl počátek v obloze. Sklo z oken Renatina bytu se rozlétlo metry daleko a jako kulový blesk z něj vylétlo několik blesků. Okamžitě po nich vypustila obloha na spící město hustý déšť a bičovala ho jedním bleskem za druhým. Jako pára nad hrncem stoupal z výškové budovy postižené výbuchem vzhůru obláček, který během pár chvil zacelil oblohu. „Udělalí jsme strašnou chybu,“ hlesl Petr znovu

Posadím se
ke stolu a
očima
sleduji noty
jedné ze
skladeb,
Promenády.
Představuji
si klávesnici
Začínám
bubnovat

The Edge of Heaven

Lucie Divišová

44 let

Karlovy Vary

Lucie Divišová (1976) studovala francouzštinu a češtinu v Praze a němčinu jako cizí jazyk v Německu.

V současné době žije převážně v západních Čechách.

Adama, vnuka Hildy Stříbrné, která opustila tento svět letos v březnu, si pamatuji jako malého chlapce. Nyní je Adamovi třicet let.

Adam nabízí klavírní noty. Obrázky z výstavy Modesta Petroviče Musorgského. Nikdy jsme s Hildou Stříbrnou žádnou ze skladeb z tohoto cyklu na hodinách klavíru nehrály. Adam mi donese vydání s česko-francouzskou předmluvou. Pozdrav Hildy Stříbrné z onoho světa. Vždy měla smysl pro humor. Když jsem začala studovat jazyky, považovala to za rozumnější nežli studium hudby.

Posadím se ke stolu a očima sleduji noty jedné ze skladeb, Promenády. Představuji si klávesnici. Začínám bubnovat prsty o stůl. Tímto tichým způsobem uchovávám roky to, co do mne Hilda Stříbrná vložila.

V polovině 90. let se mi dostala do rukou knížka Richarda Rohra Enneagram: Devět tváří duše. Devět typů osobnosti a jejich vzájemné vztahy. Nových typů podnikání je všude mnoho, ale na metodě enneagramu se kupodivu zatím příliš nevydělává. Kurzy seberozvoje, sebepoznání, různé koučování, duchovní vedení, ale i bludné balvany vůči této metodě, to vše přichází později.

Devět typů osobnosti a jejich stíny. Nejsme snad každý směsicí všeho? Každý je občas skeptikem, dárcem, pozorovatelem nebo bojovníkem. Každý se občas hněvá, lže, závidí nebo má strach. Ale neodolám zvědavosti a vystavím si vlastní typ. Vyjde mi typ 4. Umělec. Někdy nazývaný tragický romantik. To v mých očích nepojmenovává stejnou věc. Existuje spousta romantiků, kteří žádné umění nevytvořili. Zaujme mne však myšlenka, že když člověk nemůže být tím, čím je, uniká k náhradnímu typu. Dle enneagramu typ 4 uniká k typu 2, a tím je pomocník kristovského typu. Chápavý a nesobecký dárcem.

Zkusme to však nejprve s uměním.

Je mi sedm let. Přicházím na svou první hodinu klavíru k Hildě Stříbrné.

Danny. U klavíru už sedí Danny. Chlapec z přípravky. Tehdy se psal s jedním „n“. Hilda Stříbrná mne posadí vedle něj. Pojdme si zahrát na klavír pohádku. Na obale not je Péťa a vlk. Sergej Prokofjev. Culím se. Zním jen Pohádku o Karkulce a vlkovi.

Mnoho naděje nám v přípravce nedávali. Na hru na hudební nástroj je třeba se soustředit, což Danny neumí. Já zas nechápu základy hudební teorie. Hilda Stříbrná mávne kouzelným proutkem a vše je jinak. Po čase chodíme na sólové hodiny i na čtyřhru. Jsme milou ozdobou předehrávek.

Hilda Stříbrná mne učí zvláštní vnímavosti. Tiší moje stesky. *Až nebudeš moci usnout, zavři oči a představuj si, že jdeš podél pobřeží moře. Až na okraj nebe. Obzor se rozpil jako tuš. Oblaka mlčí. Na hladině první kapky. Spatříš svou skryš na pobřeží. Vejdeš do ní a schoulíš se do deky. Je Ti tam dobře. Z dálky je slyšet moře.* Hilda Stříbrná hraje Clauda Debussyho, Moře i Dívenku s vlasý jako len.

Tohle kouzlo funguje. Do své skryše na pobřeží budu chodit odpočívat, co budu živa.

Jednoho dne, uprostřed osmdesátých let, sedím před třídou a marně čekám na Dannyho, abychom společně vstoupili na čtyřruční hru. Místo u piána je vedle mne prázdné. Danny a jeho rodiče a příbuzní se už nevrátili zpět z dovolené v cizině. Hilda Stříbrná má snahu, abych hrála čtyřručně s jiným chlapcem, ale nefunguje to. Od té doby hraju na klavír jen sólově. To místo vedle mne zůstalo prázdné a už se nikdy doopravdy nezaplnilo.

Marek je kybernetik a na to, že je kybernetik, má neuvěřitelný přehled o veškerém umění, zejména však o hudbě. Hrával na basskytaru. Díky Markovi jsem objevila violoncellistu Sašu Kniazeva a jeho

interpretace Bachových suit. A byl to Marek, kdo mi dovysvětlil teorii dodekafonické tóniny.

Marek je kybernetik, a když má jednou za tři týdny odevzdávat hotovou verzi do systému, před uzávěrkou pracuje dlouho do noci. V koupelně. Na koberečku. Mnohahodinové ledkové světlo z obrazovky počítače způsobuje, že pak Marek nemůže usnout. Když jsem ho poprvé objevila, jak čte okolo čtvrté hodiny ranní v koupelně román George Orwella 1984, byla jsem překvapená a nabízela Markovi čaj z meduňky. Než jsem pochopila, že každý usíná jinak, když nemůže spát. Moje útočiště, kde je slyšet moře, je jen jedna z možností. Marek jako kybernetik ví, jak náš svět funguje, proto je mu román 1984 o Velkém bratrovi blízký.

Jednoho dne jsme s Markem objevili koncerty absolventů AMU v Praze na Malostranském náměstí. Tyto koncerty se staly naším svátkem hudby. Cestou domů se obvykle procházíme po Karlově mostě. Naposled jsme si vyprávěli si o Haydnově koncertu D dur, op. 101, v zajímavé úpravě s doprovodem pěti violoncell.

Marek je kybernetik a kdyby nebyl kybernetik, byl by díky svým jedinečným kombinatorickým schopnostem dobrý skladatel.

Hildu Stříbrnou navštěvuji vždy o Vánocích. Při jedné z těchto návštěv mi vtiskne do dlaně lístek s elektronickou adresou.

„Rád by Tě viděl. Pracuje jako technik, ale studoval i hru na klavír v Curychu, jazz a klasiku. Nevěřila jsem svým očím. Uběhlo více jak 20 let a je to pořád on.“

Poprvé se setkáváme v Berlíně. Pak ve Vídni. V Ženevě. Dannyho známí, hudebníci klasičtí, jazzoví, rockoví, jsou i moji známí.

Marek viděl Dannyho osobně jen jednou, a to v jazzovém klubu U Staré Paní. Zdvořile se pozdravili a prohodili pár vět o saxofonistovi, kterého já neznám. Tehdy se zrodil nápad, abychom

si s Dannym spolu zahráli na koncertě k jeho 40. narozeninám v Grazu. Asi týden poté jsem obdržela náčrt partitur, které Danny přepsal jako hru pro čtyři ruce. Všechno skladby od Wham! z 80. let, z doby našeho odloučení.

Zaujaly mne variace skladby The Edge of Heaven. Na okraj nebe. Ve své partituře bych uvítala několik zjednodušení. Neboj se toho, trval na svém Danny. Když tak to vezmu za tebe.

Je léto. Dny, kdy je horko dlouho do noci. Před koncertem v Grazu máme s Dannym dva dny, abychom se sladili. V předvečer koncertu za námi přijde saxofonista, aby se po několika pokusech pousmál, že my dva už sehraní jsme a k němu se chováme taktně, aby jeho sóla vyzněla směrem k publiku.

Skladbu The Edge of Heaven Danny zařadí na konec svého koncertu. Zdůrazní, že já jsem z té jeho původní země, kde všichni dělají výbornou muziku. Po závěrečném výstupu nás osloví nějaký chlapík, jestli bych mu dala kontakt na band, ve kterém hraju. Že by nás rád příští rok pozval na festival v Grazu. Než se stačím nadechnout, Danny ho ujistí, ať se obrátí na něj, že mu kontakt rád předá.

Klub opouštíme uprostřed noci. Dole v suterénu bylo příjemně, ale venku je stále dusno. Danny má nápad, že půjdeme k řece, a bere si od barmana červené víno a dvě skleničky. Zítra je prý vrátíme v poledne do restaurace nad klubem. Barman mávne rukou, že to není třeba. Je spokojen s průběhem koncertu i s útratou.

Nad ránem stojíme na mostě a posloucháme řeku, jak plyne pod námi.

Zeptám se na něco, na co bych se nikdy předtím nezeptala.

- „...proč jsi mne nevyhledal dříve...“.

Vodu, kterou 's přilil do vína, už neodleješ zpět.

Začíná svítat. Obzor se rozpil jako tuš. Oblaka mlčí. Na hladině první kapky.

- „ ... přál jsem si Tě znovu potkat, až budeme oba hotoví lidé.“

Stojíme na mostě. Ty. Nebo já. Kdo dříve.

Oba. Teď.

Na vodní hladinu padají dvě skleničky. Tříští se, aby se spojily a odtékly spolu až na okraj nebe.

Od koncertu v Grazu uběhly téměř čtyři roky. Je únor 2020, Hilda Stříbrná má ještě měsíc života, což netušíme ani my, ani ona sama.

Danny dostal pozvání na kytarový koncert do Lipska. Jestli bych přijela?

Lipsko. V srpnu 2020 to bude 20 let. Tak dlouho tu opětovnou návštěvu odkládám. Lipsko, to je metropole mého raného mládí a je třeba s ním zacházet opatrně.

Když tam v sobotu 8. února dorazím, obdržím zprávu: „Ahoj Lucie. Teď dráha vyhlásila, že kvůli orkánu zastaví nazítří po poledni provoz vlaků. Nedostal bych se zpět. Jestli chceš jít na koncert a zůstat do rána, zařídím to. Krásný pobyt. Zopakujeme brzy!“

Tohle město má neskutečný náboj. Cítím, jak pulsuje. Nemohu tu zůstat bez Dannyho, roztrhalo by mne.

Proto volím plán B. V 17h téhož dne FlixBusem zpět do Prahy. Ale teď mám celý den čas. Jsem v Lipsku, působišti Johanna Sebastiana Bacha.

„Und wem die Kunst das Leben ist, dessen Leben ist eine grosse Kunst. Komu je umění životem, toho život je velkým uměním. Johann Sebastian Bach.

Své milé a nadané žáky v upomínku na hezké chvíle, které jsme spolu prožily u klavíru.

Hilda Stříbrná. 29. dubna 1994.“ Věnování do Fantazií pro klavír.

Lipsko. Celý den v Lipsku po Bachových stopách. Tohle setkání s Bachem nemohl naplánovat nikdo jiný než Hilda Stříbrná.

Je horká letní noc a příjemně bude až k ránu. Usnout bude nadlidský úkol.

Marek zítra odevzdává verzi: jestli už čte Orwella, nebo ještě vytváří kódy, není známo. Ráno jej najdu schouleného na koberci v koupelně.

Komu je umění životem, toho život je velkým uměním. Život Hildy Stříbrné byl velkým uměním. Můj není. Je snadné uniknout k jazykům. Ale múzy se nedají umlčet.

Je horko jako tehdy v Grazu. Takové, že se dívenka s vlasy jako len otočí ke skrýši na pobřeží zády a jde kamsi na most. Někdo tam na ni čeká.

Scénář je ke konci podobný. Začne svítat. Obzor se rozpije jako tuš. Oblaka mlčí. Na hladině první kapky.

Člověk má být tím, čím je.

Počasí se
trochu
uklidnilo.
Přestalo
tolik pršet a
vítr ubral na
síle. Do rána
ho snad na-
padne, co
dál. Tady
zůstat

V horách

Jolana Schwarzová

35 let

Vyškov

Autorka pochází z Hané, kde také téměř celý život žije. Po gymnáziu vystudovala nejprve historii, později informační studia a knihovnictví. Od dětství ji provází záliba ve čtení, kterou využívá i ve své profesi knihovnice.

Mezi její nejoblíbenější spisovatele patří A. Christie, A. C. Doyle, P. D. James a E. A. Poe.

Shrbený se choulil pod skalním převisem, který mu poskytoval alespoň částečný úkryt. Pro dnešní noc má kde spát, ale co dál? Hluběji se zabořil do kožešin, které mu v drsných podmínkách vysokých hor poskytovaly tu nejlepší ochranu. Musí pokračovat. Musí! Než ho dostihnou. Ale kdo vlastně? Už několik dní pořádně nejedl, nevyspal se. Vylekal každický zvuk. Na chvílku by však oči zamhouřit mohl...

Co to bylo? Oddychl si, jen poryv severáku. Uvědomoval si, že sám je snadným terčem lovců lidí. A nejen jich. Kdyby se však mohl k někomu přidat... Bláznivá myšlenka, hořce se usmál a po lících mu začaly stékat slzy. V těchto bohy zapomenutých končinách sice nacházel stopy lidské činnosti rozesté na březích horského jezera, po poslední válce však nezůstal kámen na kameni. Společenství a stará spojenectví se rozpadla, právo se stalo nevymahatelným a peníze bezcennými. Jedině směna zboží a práce pomáhala zmírňovat utrpení a zkázu.

„Nevím, jakými zbraněmi se bude bojovat ve třetí světové válce, ale v té čtvrté to budou klacky a kameny.“

Kde a od koho podobnou větu slyšel? Ponořil se do vzpomínek, vše se mu zdálo tak vzdálené, jako by se nejednalo jen o několik málo měsíců.

Počasi se trochu uklidnilo. Přestalo tolik pršet a vítr ubral na síle. Do rána ho snad napadne, co dál. Tady zůstat nemůže. Ačkoli...

Na převis nedaleko jezera narazil náhodou, když utíkal za mladým kozorožcem. Setkání nad hranicí smrkového lesa je oba v prvních vteřinách překvapilo. Zvíře však zareagovalo rychleji

a dalo se na útěk. Bez rozmyšlení se za ním rozběhl, ale únava mu brzy podlomila nohy. V tu chvíli spatřil převis, což ho udivilo. Přestože tudy chodíval roky, nikdy si ho nevšiml, až teď...

Nakonec se rozhodl, že využije situace a stráví nadcházející zimu. Považoval za nepravděpodobné, že by se za ním někdo v podobném nečase vydal. Nebylo mnoho lovců lidí, kteří se v horách vyznali jako on. Nejtěžší býval přechod Průsmykem kozorohů, přes ledovec, který zasahoval až k lesu a bývalo ho vidět už od habrovců. Jenže v posledních týdnech se měnilo podnebí, oteplilo se a místo sněhu se začal stále častěji objevovat déšť, takže hory postupně odkrývaly svá zákoutí. Navíc si lovci i přes vypsanou odměnu za jeho dopadení mnohem více cenili vlastního života.

Vybaven byl dobře. S sebou nesl výstroj potřebnou pro přežití, v batohu i síť na chytání zajíců a nádoby z březové kůry. Cestou vzhůru nasbíral rašeliník. Tušil, že se mu dříve či později bude díky svým antiseptickým účinkům hodit. Měl štěstí a objevil i hasivku orličí, na první pohled jedovatou kapradinu. Od matky se však už jako dítě dozvěděl, že se v lidovém léčitelství po staletí využívala při léčbě nemocí způsobených parazity. Navíc tu narazil na kozorožce a byť se i při sebelepší přípravě masa jednalo o odpornou šlichtu chutí a pachem připomínající kozí tuk, znamenalo pro něj stravu plnou kalorií. Ještě, že měl s sebou pšenici, která alespoň částečně vylepšila jeho jídelníček.

Ještě chvíli počkal, než déšť ustal úplně. Počasí se na horách mění každou vteřinou, vyrazil proto k lesu, aby za pomoci spadných větví už tak nenápadný převis zamaskoval a vytvořil si z nich provizorní lůžko. Byť patřil mezi nejlepší pašeráky a znal v horách kdejaký kámen, nemohl se už od dětství zbavit nepříjemného pocitu, že mají oči a sledují každý jeho pohyb. Zvykl

si proto před každou cestou věnovat horám jakousi úlitbu. Rituál, ve který se časem jeho obětiny proměnily, jej uklidňoval, dodával mu určitou naději ve šťastný návrat a jistotu při pohybu mezi skalisky.

Díky množství nabytých zkušeností se postupně s horami sžil natolik, že dokázal předpovídat nadcházející počasí. Málokdy se odchýlil od plánované trasy, každý omyl mohl být osudný. Vzpomněl si na svého otce, jenž se smíchem varování ženy a syna nedbal a několikrát vyrazil k Průsmyku kozorohů navzdory zhoršenému počasí. Štěstěna bývala starému horalovi nakloněna, než jednou kvůli extrémně špatné viditelnosti v důsledku sněhové bouře zabloudil do lavinového pole.

Vyjasnilo se, čas pokročil a brzy byly vidět hvězdy. Měsíc, zahalený do mlžného oparu, zvěstoval chladnou až mrazivou noc. Myšlenku na oheň zavrhl, zbytečně by poutal pozornost... Zachumlal se do kožešin s vědomím, že pod převisem přežije bez úhony. Prozatím. Nemohl se však zbavit nepříjemného pocitu, že jej někdo pozoruje. Kozorožci byli příliš plachými a vlci ani medvědi se tak vysoko nepohybovali. Jen snad pastýři, ale ti odešli už před válkou. Na mysli mu vytanuly legendy o člověku podobných tvorech s hustou, tmavě hnědou až stříbřitou srstí, dlouhými zuby a červeně planoucíma očima, kteří neváhali zaútočit i na ozbrojenou karavanu a odtáhnout statného jačího býka.

S trhnutím se probral. Co to by bylo? Opatrně vyšel z úkrytu, ozbrojený lukem a šípy. Nedaleko zapraskaly větve. Obzor se náhle rozpil jako tuš. Mlčenlivá oblaka se zlověstně roztahovala po obloze. Na hladinu jezera začaly dopadat první kapky a od lesa na něj zíral pár rudých očí.

Almanach XIV. ročníku Literární soutěže Krajské knihovny Karlovy Vary

vydal: Krajská knihovna Karlovy Vary

tisk: AZUS Březová, s. r. o.

grafická úprava: Mgr. Jiří Červenka

korektury: Krajská knihovna Karlovy Vary | www.knihovnakv.cz

náklad: 100 ks

vydání: první

Karlovy Vary 2021

ISBN: 978-80-88160-10-6